

เพื่อนที่ (ไม่)รัก

LOVE DEFECTION

illust : Panthera story : anin

- Introduction -

[Paranoid : หวาดหวั่น]

สิงคโปร์ ปัจจุบัน

“อ๊ะ...อ๊ะ...อ้อออ! อ่า แรงอีก”

กึก! กึก! กึก!

“อ้าา อ้อ...”

“บ้าฉิบ! อีกแล้วเหอเนี่ย”

วันดูไบหน้ากับหมอนพร้อมสบถจิ้งจอก ทูบหมอนหลายครั้ง
อย่างหุดหิด มือที่คว้าหมอนได้ก็ยกขึ้นปิดหูหวังข่มตานอนหลับ
อีกครั้ง ทว่าเสียงอีโรติกเจ้ากรรมยังคงเล็ดลอดผ่านเข้ามาพร้อม
เอฟเฟกต์ชนิดเซอร์ราวนต์ไม่หยุดจนฝันนอนต่อไม่ได้

ตึง! ตึง!

กึก! กึก! กึก!

“แรงอีก อ้าา อ้อ อ๊ะๆ”

“ไฉ่! อะไรอีกแล้ววะเนี่ย เฮ้อออ ผนังห้องเวรนี้ก็บางฉิบ!”

ชายหนุ่มผู้นำสงสารส่งเสียงคำรามบนเตียง เขาขยี้เส้นผมสี

ทองอย่างหงุดหงิดก่อนปิดม่านลงๆ ให้พ้นใบหน้า ครั้นปรือตาขึ้น ก็เห็นเพียงความมืดสลัว จึงต้องควานหาโทรศัพท์ พอได้รู้เวลาก็โยนกลับลงไปที่เก่าด้วยอารมณ์กรุ่นๆ

“ขยันจริง ขยันกันดีสี่เนี่ย เอากันมันเสียด้วย!”

ชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของเรือนผมสีทองโกรธปนขำ

คู่รักข้าวใหม่ปลามันที่จัดกันหนักชนิดไม่พักไม่ผ่อน แต่สร้างความเดือดร้อนให้คนข้างห้องที่นอนเหยงแห่งลำพังบนเตียงนี้มันไม่ไฉไร้ยไปหน่อยเหวอ!

ตึง! ตึง!

เอ๊ยด...!

“เอาให้เต็มที่เลยพวก ขอมันๆ เออ! แบบนั้นแหละ” ตะโกนเสียงแหบพร่าพละงานกายขึ้นไปทุบผนังห้อง ประชดด้วยการส่งเสียงเชียร์เหมือนยุส่ง

เขาโคตรโมโหที่ถูกรบกวนเวลานอนเป็นวันที่สามติดต่อกันจากการทำรักชนิดตึกสั่น

แรงดีเหลือเกิน!

“เฮ้อ! รู้จะไปนอนโรงแรมแต่แรกก็ดี”

จากที่คิดว่ามีที่นอนก็ดีถม ห้องที่ไม่ได้ใช้ของพี่ชายน่าจะถูไถไปได้ ใครจะรู้ล่ะว่าข้างห้องจะเป็นพวก ‘ซี้เอา’ แถมผนังห้องก็บางและไม่เก็บเสียง!

ร่างสมส่วนที่สวมเพียงกางเกงวอร์มบิดตัวไปมาบนเตียงอย่างเกียจคร้าน ถอนใจหนักๆ ตามด้วยเสียงฮึ่นล้าคอดด้วยความจนใจ ก่อนที่เขาจะคว่ำของบูหรีกับไฟแช็ก เดินลากเท้าไปที่ระเบียงแล้วจุดสูบอย่างคนที่ตื่นเต็มตา

ไฟแช็กอันเก่าจุด Vibes กลิ่นวานิลลามวนโปรด กลุ่มควันสี

ชาวถูกฟันออกจากปากรูปกระจั๊บน้ำๆ ระหว่างที่ปลดปล่อยความคิดล่องลอยไปไกล แน่ใจว่ามันเป็นเรื่องที่วนเวียนอยู่ภายในใจของเขาเสมอ...

‘เฟยหลง ลอดจ์’

คนที่ทำให้โลกของเขามีสีสันจัดจ้านบ้างดาร์กเจดบ้าง นั่นก็แล้วแต่ว่าจังหวะชีวิตตอนนั้น โชคชะตาจะนำพาไปแบบไหน

รันทดปากอย่างหงุดหงิด

เขายากสลัดทิ้ง!

แต่มันทำได้ง่ายที่ไหนล่ะ

ในเมื่ออะไรต่อมิอะไรที่มีร่วมกันมันนานเป็นสิบๆ ปี ทั้งดีและร้าย แต่เขาก็ไม่ใช่พวกถือทนายพินินผาขนาดไม่แยแะอะไร โดยเฉพาะกรณีล่าสุดที่ทำให้เขาแผ่นแนบมาตั้งหลักอยู่ที่นี่

...

“นี่มันอะไร” รันตะโกนถามด้วยความโกรธ ดวงตาคู๋สวยวาววับและเริ่มแดงก่ำเพราะความขุ่นมัว มือเรียวสวยยื่นโทรศัพท์มือถือไปตรงหน้าคนที่ยังนั่งใจเย็นจดจ่อกับเอกสารกองโตแม้จะรู้ว่าตอนนี้เขากำลังเดือดไม่ต่างจากลาวา

บนหน้าจอนั้นเป็นข่าวของตัวต้นเรื่องกับ ‘เคธี หยาง’ ทั้งสองกำลังจะจัดงานหมั้นหมายอย่างเป็นทางการในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

จะโกรธก็สมควรแล้ว!

เรื่องสำคัญขนาดนี้ คนที่นอนเตียงเดียวกันทุกคืนกลับรู้เรื่องเป็นคนสุดท้าย ได้หรือ?

“นายจะหมั้น”

“...”

ความเจ็บคือคำตอบที่ชัดเจนกว่าการตะโกนใส่หน้ากันว่าใช่เสียอีก และมันก็ทำให้รู้สึกเจ็บได้มากกว่าการถูกชกที่หน้าสั๊กหมัดสองหมัด

“ทำไมไม่บอกฉัน ทำไมต้องปล่อยให้ฉันรู้จากคนอื่น คิดว่ามันปิดได้หรือ หรือคิดว่าฉันจะบื้อๆ ปล่อยเบลอต่อไป” น้ำเสียงหงุดหงิดในคราแรกแปรเปลี่ยนเป็นเบาหวิว ดวงตามีแววตัดพ้อแถมเย้ยหยัน

“เพราะมันไม่ได้สำคัญอะไร มันก็แค่งานอีกงานของฉัน”

“แล้วอะไรสำคัญบ้าง ไอ้การหมั้นหมายนี่มันเป็นงานหลักของนายตั้งแต่ตอนไหน”

“เราสองคนไงที่สำคัญ” เพยหลงพูดสั้นๆ แต่สายตาดูแน่วแน่ “มันก็แค่โปรเซสที่ง่ายที่ฉันต้องทำให้ครบก่อนปิดดีล”

“ดีลเสร็จเครื่อง” รันกันด่าอย่างหัวเสีย

“ใช่ มันเสร็จเครื่อง รัน...” เพยหลงเอ่ยเสียงอ่อน “นายไม่ต้องใส่ใจเรื่องรสมองนั้น แค่เชื่อใจฉันก็พอ”

เป็นคำขอร้องที่เหมือนกับคำสั่งตามประสาคนที่ถนัดควบคุมทุกอย่างรอบตัว แต่รันไม่ได้พร้อมที่จะกระโดดเข้าไปอยู่ในสมการนี้!

“แล้วฉันต้องอยู่ตรงไหนในความสัมพันธ์นี้ล่ะ”

“อยู่ข้างๆ ฉัน แบบตอนนี้ แบบที่เราเป็นมาตลอด”

คำว่าข้างๆ เขาอาจไม่เคยมีอยู่จริงก็ได้

ในเมื่อไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาทั้งคู่เป็นทีมเดียวกัน หรือต่างฝ่ายต่างก็เล่นเกมไปในทางที่ตัวเองถนัดกันแน่ ปากก็บอกแบบนี้ แต่ในความเป็นจริงกลับกันอีกคนให้อยู่ห่างจากโลกของตนเสมอ

จากความน้อยใจแปรเปลี่ยนเป็นความชินชาที่ละน้อย และ

มันกัดกินฉันจากภายใน

“ลองมาเป็นฉันดูไหม คนที่ถูกยึดเยียดให้ยืงโง่ๆ แล้วคอย
มองนายทำในสิ่งที่ฉันไม่เคยเข้าใจ ฉันต้องตั้งคำถามทุกครั้งว่า มัน
ผิดที่ฉัน หรือเป็นเพราะเหตุผลส่วนตัวของนายกันแน่ หลายครั้งที่
ฉันมาทบทวนดูว่ามันเป็นเพราะเรื่องที่ฉันเคย...”

“เราจะไม่พูดเรื่องนี้” ตัดบทด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“...ฮึ!”

“ใจเย็นแล้วคุยกันดี ๆ ฉันไม่อยากฟันฝอยหาตะเข็บ แต่เรื่อง
ที่เกิดขึ้นนี้ ขอแค่เชื่อใจฉัน ได้ไหม ผู้หญิงคนนั้น หรือใครก็ตาม ไม่มี
วันที่ฉันจะให้ความสำคัญแม้แต่เสี้ยวเดียวของทีนายมี นายต้องรู้สิ
ว่าฉัน...”

“ฉันไม่รู้”

“แค่ปีเดียว แล้วฉันจะทำทุกอย่างให้มันเพอร์เฟกต์สำหรับ
นาย สำหรับเรา”

อย่าว่าแต่ปีเดียวเลย แค่นาทีเดียว ฉันก็ไม่คิดว่าจะทนเห็น
เฟยหลงแต่งงานกับใครได้

“ฉันจะไม่พยายามเข้าใจเรื่องท่าเหวอะไรทั้งนั้น ให้อักริกสแน
ล่านหรืออะไรของนายก็ลงนรกไปสิวะ พอกันที ฉันจะเลิกวิ่งวนบน
ฝ่ามือของนาย หลังจากที่ทำฉันพังคามือตัวเอง”

“รัน ฉัน...”

ตุ๊ด...

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นขัดจังหวะการสนทนา เฟยหลงมีสีหน้า
หนักใจ เพราะเรื่องตรงหน้ายังไม่เคลียร์ และเรื่องที่ถาโถมเข้ามาไม่
หยุดนี้ก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน

“ห้ามรับ!”

“สายนี้สำคัญ...ฉันต้องรับ”

...

แม้จะยื่นคำขาด แต่ดูเหมือนว่าเฟยหลงจะเลือกในทิศทางตรงข้ามเสมอ

หลังจากที่มีปากเสียงกันในคืนนั้น เฟยหลงก็ออกจากบ้านไปด้วยท่าที่ริบร้อน ดูเหมือนว่าโทรศัพท์สายด่วนนั้นจะสำคัญมากกว่าการอธิบายเพื่อผสานรอยร้าวในความสัมพันธ์ที่กำลังวิกฤติ

คืนนั้นวันเฝ้ารอบด้วยใจจดจ่อ จนแล้วจนรอดข้ามมาอีกวันก็ยังไม่เห็นหัว และนั่นก็คือฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ตัดสินใจว่าจะไม่ทนอะไรเง่าแบบนี้อีกแล้ว ก่อนหันหลังเดินออกมาเพื่อทบทวน

ผ่านไปนับสัปดาห์ที่เฟยหลงยังเจ็บหายไร้การติดต่อ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เฟยหลงจะเดินทางข้ามประเทศไปนาน ๆ

คนที่ทุ่มเทจิตวิญญาณให้แก่ธุรกิจของครอบครัวย่อมมีเวลาส่วนตัวที่น้อยแสนน้อย วันไม่เคยงอแงหรือเรียกร้องการเอาใจใส่ แต่การหายไปแบบไม่บอกกล่าวมันเป็นเรื่องสุดทน

ช่างหัวเฟยหลงสิ

เป็นเรื่องงาน หรือเรื่องงานหมั้น แล้วใครแคร์

แต่ในความเป็นจริงแล้วเขามั่นอ่อนแอ ต่อให้อยากจะมีเจเนให้ได้สักครั้งของความปากกัลลาปากเก่ง แต่ทำไมหงุดหงิดแล้วเจ็บแปล็บ ๆ ที่ใจได้ขนาดนี้ล่ะ!

หึง?

หึง...บ้าเซมัด

ทั้งที่ปฏิญาณไว้ว่าจะหลีกเลี่ยงการทำตัวเง่าหรือหึงไร้สาระ แต่ใครจะทำได้

วันยอมรับว่าตัวเองหึงเป็นบ้าเป็นหลัง หึงชนิดหน้ามืดตามัว

ปากเก่งไปงั้น แต่เอาเข้าจริง...

ซีมเหมือนหมา

นิโคตินยังคงถูกอัดเข้าปอดจนล่องเข้ามวนที่สอง

ทำไม กับเพยหลงไม่เคยมีอะไรที่ง่ายเลย

ความสัมพันธ์ของเขาสองคนเปรียบได้กับเครื่องเล่นไวกิ้ง ทุกครั้งที่เหวี่ยงขึ้นสูง อะดรีนาลินจะหลั่งจนเต็มกราฟ แต่เพียงเสี้ยวนาที่ทุกอย่างก็สลับโหมดด้วยการดิ่งลงต่ำ แรงและเร็ว หวือหวา วูบวาบ...แบบนี้

ถ้าเลือกได้ เขาอยากให้ความรักของเขาเหมือนม้าหมุน เรียบง่าย เรื่อยเปื่อย ไม่โอเวอร์คอนโทรลแบบนี้หรอกนะ

“ฉันมาทำบ้าอะไรอยู่นี้วะ”

ชายหนุ่มพึมพำขณะมองแสงไฟตามยอดตึกที่ทยอยดับลงในยามใกล้รุ่งสาง เขารู้สึกเหมือนตัวเองกำลังถูกสูบพลังงานออกจากตัว เหนื่อยและขาดแรงขับเคลื่อน

เบิร์นเอาต์หรือแค่ออกหัก!...ตบตีกับความคิยงพาให้เหนื่อยใจ

“หรือที่จริงนายก็ไม่ได้แค่รู้ว่าฉันจะอยู่หรือไป”

วันหมุนแหวนเกลี้ยงทองคำขาวที่หัวแม่มือยามครุ่นคิดทบทวนคืนวันเก่า ๆ

เรื่องบิดเบี้ยวของเราเริ่มต้นที่ตรงไหนนะ...

คงเริ่มจากความใกล้ชิดและความบ้าคลั่งละมั้ง

แต่ทุกอย่างมันแจ่มชัดในตัวเอง

ความชัดเจนที่ว่าคือ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น เขาก็ยังคงรักเพยหลงชนิดหมดจิตหมดใจอยู่ดี

มันน่าโมโหชะมัด!

ห้องฉุกเฉิน โรงพยาบาล SHC

“ว่าไง ได้เรื่องไหม”

ชายหนุ่มถามลูกน้องทันทีที่เห็นหน้า

แม้สถานการณ์ตอนนี้เขาต้องสนใจสวัสดิภาพความปลอดภัยของตัวเองก่อน แผลที่ลำตัวจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการรักษาอย่างเร่งด่วน แต่ดูเหมือนคนเจ็บจะอดทนและไม่มีทีท่าเจ็บปวดออกมาให้เห็น

ความอดทนอดกลั้นนี้เป็นข้อดีติดตัวบุรุษหนุ่มนามว่า เพยหลง ลอดจ์ เพราะชายหนุ่มตระหนักได้ว่าการแสดงออกว่าเจ็บปวดหรืออ่อนแอ จะเปิดช่องให้คนที่รอโอกาสใช้มันเพื่อลงมือทำร้ายเขา การถูกทำร้ายแบบประชิดตัวเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน โดยเฉพาะกับคนที่รู้ต้นลึกหนาบางกันดีอย่างเหตุที่เกิดขึ้นวันนี้

“คุณรันทักอยู่ที่ห้องฉุกเฉินครับ” ผู้เป็นลูกน้องรายงาน

“...”

สีหน้าของผู้ถามดูหนักใจ ดวงตาคมกริบหรือลงจ้องกับคิดหนัก

“เจ้านายจะให้ผมตามกลับมาเลยไหมครับ”

ลูกน้องที่ทำงานด้วยกันมานานพอจะอ่านใจผู้เป็นเจ้านายได้อยู่บ้าง

“ยังไม่ต้อง ตอนนี้น้ำหนักฉันไว้น่าจะดีกว่า ให้ฉันสะสางเรื่องกวนใจให้เสร็จก่อน แต่ไม่กี่วันนี้ละ”

สั่งการด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดพร้อมกับที่ศัลยแพทย์มีอดีตผู้เป็นเจ้าของไข้วรรจงที่มึนเขมและไหมเย็บลงที่ผิวเนื้อที่ฉีกขาด

เลือดสด ๆ ไหลระหว่างทำการรักษา แม้จะห้ามเลือดดีแล้ว แต่ด้วยแผลมีขนาดใหญ่และลึกจึงเป็นไปได้ยาก อีกทั้งคนบาดเจ็บยังไม่ให้ความร่วมมือเท่าไร

“เจ็บหน่อยนะครับ คุณลอร์ดจ์”

แพทย์หนุ่มบอกคนไข้ตอนที่ใช้คีมหนีบผิวหนัง เนื้อ จดเข็มแล้ว

เย็บ

เฟยหลงพยักหน้าแบบส่ง ๆ ดวงตาเอาแต่จ้องมองจอโทรทัศน์
ที่ลูกน้องส่งรูปถ่ายของผู้ชายผมสีทองเข้าเครื่องนับสิบรูป

“ใกล้เสร็จแล้วครับ”

“ทำไปเถอะหมอ”

เฟยหลงบอกปิดอย่างติดรำคาญ เพราะเขาสนใจฟังคำตอบ
จากนิคมมากกว่า

“เจ้านายไม่ต้องเป็นห่วง ผมจะดูแลคุณรับอย่างดีครับ” นิค
รับปากผู้เป็นเจ้านายเป็นมั่นเป็นเหมาะ

“ฉันห่วงแค่เขา”

“เจ้านายโอเคไหมครับ แผลดูลึกมาก”

“ไม่เป็นไร ถาก ๆ ไกลหัวใจ”

คนได้ฟังถึงกับส่ายหน้าเบา ๆ ไม่จริงสักนิด บาดแผลที่เฟย-
หลงถูกทำร้ายวันนี้มันห่างจากคำว่าถากไปไกลโข มีดของ ‘ริว’ คม
และลึก ผู้ชายคนนั้นไม่ยอมแรงเลยสักนิด ทำเหมือนอยากจะฆ่ากัน
ให้ตาย

“ผมจะเลื่อนนัดทั้งหมดของอาทิตย์นี้ให้เจ้านายได้พัก”

“ไม่ต้อง เลื่อนแค่ของวันพรุ่งนี้ก็พอ ฉันจะเคลียร์งานผ่าน
คอนเฟอเรนซ์แทน”

“ครับเจ้านาย”

เฟยหลงชำเลื่องมองหมอหนุ่มที่กำลังจดจ่ออยู่ที่แผลของเขา
พยาบาลมองหน้าคนไข้สลับกับบาดแผลไปมา รวากับเจ้าหล่อน
บังเกิดความสนใจและเกรงกลัวไปในคราวเดียวกัน

เมื่อเพยหลงรู้ว่าถูกจับตาอยู่จึงจ้องพยาบาลสาวกลับ แล้ว เลิกคิดเป็นเชิงถาม

พยาบาลสาวที่ถูกจับได้ว่าแอบมองสะดุ้งสุดตัว มือไม้อีกฝ่าย พลันสั่นและอ่อนแรงขึ้นมาเสียดื้อ ๆ จนแผลงทำเครื่องมือร่วงลงพื้น เรียกสายตาของทุกคนให้หันไปมองพร้อมกัน

“อะ...ขอโทษค่ะ”

“ระวังหน่อยสิ” นายแพทย์ดูเสียงเข้ม รีบมองมาที่คนไข้ซูเปอร์ วีไอพี ก่อนกล่าว “ขอโทษนะครับ คุณลอร์ดจ์”

“ช่างเถอะ” เพยหลงตัดบท “รบกวนคุณหมอออกไปก่อน ผม อยากรุ้ระยะสำคัญกับคนของผมสักครู่” เจ้าของบาดแผลกล่าวเสียง เข้ม

“แต่แผลของคุณ...”

“ผมมีธุระสำคัญ”

หมอและพยาบาลออกจากห้องไปตามคำขอร้องเกมบังคับ ของคนไข้กิตติมศักดิ์ระดับซูเปอร์วีไอพี บุคคลที่เป็นผู้ถือหุ้นของ โรงพยาบาลถึงสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ หากคิดจะสั่งให้ใครทำอะไร ก็ไม่ยากอะไรอยู่แล้ว

คล้อยหลังบุคคลที่สาม เพยหลงก็เข้าเรื่อง

“มีเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ อย่าให้ริ้วมันไปถึงตัวมันได้ ฉัน ไม่ไว้ใจ คลาดสายตาสักวินาทีก็ไม่ได้ เรื่องนี้ฉันซีเรียส”

“ไม่ต้องห่วงครับ ตอนนี้ริ้วอยู่ในเซฟเฮาส์ คนของเราดูแลหมอนั้นเป็นอย่างดี ไม่มีทางปล่อยให้ไปกวนใจคุณรันทนนอน”

“ดี เอาตามที่ฉันบอก ใจดีกับมันไปก่อน เห็นแก่ความเป็น พี่น้องของรันทนกับมัน”

เพยหลงถอนใจ รู้ดีว่าความหนักใจนี้จะอยู่กับเขาไปอีกนาน

แสนนาน

ยังงี้ไฉ่วรนน้ก็เป็นพี่ชายฝาแฝดของคนรัก ต่อให้มันทำเวรตะไลกับเขาแค่ไหนก็จำต้องหลับตาข้างหนึ่ง แล้วปล่อยๆ มันไป แต่เมื่อใดที่ความอดทนของเขาหมดลง ถึงตอนนั้นก็รู้ซึ้งถึงความเสียใจที่กล้ำมาลงดีกับคนแบบเขา

“เจ้านายจะปล่อยริวไปไม่ได้แล้วนะครับ ครั่งนี้มันทำเกินไป ถ้าแผลลึกอีกนิด หรือโดนที่สำคัญ...” นิคุพูดเตือนสติผู้เป็นเจ้านาย

พี่ชายฝาแฝดของคุณรันรับงานจากฝั่งตรงข้ามเพื่อมาทำลายการเจรจาธุรกิจและเวชภัณฑ์ที่ตระกูลลอร์ดกำลังดีลอยู่กับกลุ่มประเทศยักษ์ใหญ่แถบตะวันออกกลาง ซึ่งแน่นอนว่าหากสำเร็จลุล่วงมูลค่าย่อมมากเสียจนคนที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามซึ่งไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในผลประโยชน์นี้ย่อมไม่มีทางปล่อยให้เกิดขึ้น

ที่ผ่านมาการลอบกัดเกิดขึ้นประปราย ตั้งแต่เผ่าโกดังใส่ความเท็จเรื่องสารปนเปื้อนในขั้นตอนการผลิตของโรงงาน ความเสียหายในแต่ละครั้งไม่ใช่มูลค่าน้อยๆ ดีที่ว่าเพยหลงไม่ใช่ไก่อ่อน เขารู้ทันเล่ห์เหลี่ยม ต่อให้พวกนั้นทำกันเป็นขบวนการ ก็ยังหาช่องทางเอาตัวรอดและดัดหลังพวกมันกลับได้จนกระอักเลือดไปหลายครั้ง

กระทั้งครั้งนี้ที่เอาจุดอ่อนเดียวของผู้เป็นเจ้านายเข้ามาเอี่ยวเรื่องก็เลยยี้ดยื้อ ความเสียหายจากการถูกวางเพลิงก่อนวันส่งสินค้าสามวันสร้างความสูญเสียมหาศาล กว่าจะจัดการปัญหาและเคลียร์กับคู่ค้าได้ลงตัวก็เสียเวลาและพลังงานกันไปมาก

ถ้าวันพรุ่งนี้ไม่ใช่พี่ชายฝาแฝดของคนรักคุณเพยหลงแล้วละก็ แม้แต่ศพก็คงไม่มีให้เห็น

“ต้องสั่งสอนให้มันหลาบจำครับเจ้านาย”

เพยหลงยกมือห้าม

“ฉันไม่อยากมีปัญหากับรัน แค่เรื่องที่มีตอนนี้นักปวดหัวจะตาย
อยู่แล้ว”

แค่เรื่องส่วนตัวก็ทำเขากับรันรำฉานจนแก้ไม่ตก เก่งแค่ไหน
ก็แพ้ทาง

ด้วยความที่ต้องทำงานจนแทบไม่มีเวลาให้คนรักทำให้ความ
สัมพันธ์เรียกได้ว่าสามวันดีสี่วันทะเลาะ แล้วดันมาเจอเงื่อนไขว้ตัว
หมั้นหมายบ่าบอที่เขาเคยรับปากสัญญาสัญญา กับพ่อผู้ให้กำเนิด
เมื่อหลายปีก่อน นับว่ายิ่งขมวดปมให้ยุ่งเหยิงจนแก้ไม่ได้คลายไม่
ออก

ย้อนไปเมื่อสิบปีก่อน เขาที่จนตรอกยอมบากหน้าไปขอให้พ่อ
ช่วยเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องที่นักหนาสาหัสเกินกว่าที่เขาจะรับมือไหว
อิทธิพลของพ่อช่วยให้เขาบรรลุเป้าหมายที่ต้องการอย่างหมดจด
แต่ของฟรีไม่มีในโลก

ทันทีที่เขาได้รับข้อตกลง ชีวิตของเขาก็เหมือนกับถูกจองจำจาก
นามสกุล ‘ลอร์ดจ์’ ไปตลอดกาล

เขากลายเป็นสุนัขรับใช้ตัวโปรดที่มีหน้าที่ทำตามคำสั่งของพ่อ
คำว่าผลประโยชน์ของตระกูลคือเรื่องที่เขาต้องแบกใส่บาเอาไว้

รวมถึงเรื่องการหมั้นหมายก็เช่นกัน...

คนแบบ เพยหลง ลอร์ดจ์ ไม่ใช่ผู้ชายที่อยู่ในโหมดดูตัวหรือว่า
ผูกสมัครักใคร่กับผู้หญิงในแวดวงอิติตอยู่แล้ว

เขาทำงาน และสิ่งเดียวที่จริงแท้และแน่นอน
คือเขารัน...

ไม่รู้สิ รันทำเขาลังได้ทุกเรื่อง

แต่สิ่งที่เขากลับที่สุดตอนนี้คืออารมณ์ของคนรักที่น่าจะเดือด
จนทะลุปรอทไปแล้ว เพยหลงเข้าใจเหตุผลที่รันโกรธเขาเป็นพื้นเป็น

ไฟติ เป็นเขา เขาก็โกรธ และเขาจะไม่ทำแค่นี้ออกจากบ้านไปเฉยๆ แบบที่รันทำนะๆ

ถ้าเป็นเขา เขาจะหักคอไอ้ว่าที่คู่หมั้นเป็นสองท่อนเพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีหน้าไหนมาแย่งเอาคนที่เขารักไปได้

ปัญหาแรกก็ใหญ่พอละ ถ้าเจอปัญหาที่สองที่ลูกน้องของเขาทุกคนอยากปาดคอพี่ชายฝาแฝดของคนรักทุกลมหายใจเอาออก ถ้าทำสำเร็จเมื่อไรรันคงฆ่าเขาหรือไม่ก็สาปส่งเขาไปทั้งชีวิต

“ไม่อยากจะให้รันเสียใจ”

“มันก็เลยเคยตัว เพราะรู้ว่ามิคุรันอยู่ยังไงเจ้านายก็ไม่ทำอะไรรุนแรง นับวันก็ยิ่งเป็นปัญหากับเรา” นิคมองผู้เป็นนายแล้วกล่าวอย่างเตือนสติ

“ก็คงใช่ มันรู้ว่ารันสำคัญกับฉัน ไม่ว่ามันจะเอาอะไร ฉันก็ให้มันได้ตลอด”

ผู้เป็นเจ้านายพูดกับลูกน้อง แต่สายตากลับไม่ละจากจอโทรศัพท์ที่มีรูปของรันประสานสายตามองกลับมาด้วยความคิดถึงหลายวันที่ไม่ได้เจอกันทำเอาเขาใจจะขาด บางครั้งก็อยากทิ้งทุกอย่างในมือโดยไม่แคร์ผลที่จะตามมา

หลายต่อหลายครั้งที่รอยยิ้มของคนบนหน้าจอโทรศัพท์ช่วยลดเขาให้กลับมาอยู่ในอารมณ์ความเป็นมนุษย์ที่ดีมากขึ้นได้ ทำให้เขาสงบใจไม่ฆ่าไอ้เวรเร็วไปได้สิบครั้งแล้วละมัง

“ปล่อยไป ถือว่าฉันขอ ไว้ฉันจะหาทางจัดการเอง หน้าที่นายคือดูแลรันให้ดี”

“ครับเจ้านาย”

“รันโอเคไหม”

“คุณรันเข้ามาหลายครั้ง” คนเป็นลูกน้องรายงานตรงไปตรงมา

นิชขาดกับแฟนเจ้านายที่ไม่เคยยอมใคร

“ยังไง” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ขยับตัวอย่างยากลำบากเพราะ
บาดแผลฉกรรจ์ที่ลำตัว

“เที่ยวทุกวันครับ ยกนิ้วกลางใส่คนของผมหันด้วย สงสัยจะรู้ว่า
เจ้านายให้ตาม”

“ก็ห่างๆ หน่อย อย่าให้เขารู้สึกเหมือนถูกควบคุม เขาอึดอัด”
เพยหลงบอกอย่างเข้าใจนิสัยของคนรักเป็นอย่างดี “บอกคนของเรา
ให้ทำตัวเนียนๆ ระวังอาจร้ายกาจหน่อย แต่ฉันจะตอบแทนให้ทุกคน
อย่างคุ้มค่า”

“ครับ เจ้านาย ผมจะกำชับกับทีม ตอนนี้เจ้านายควรให้หมอ
มาทำแผลต่อ”

ลูกน้องมองเลือดที่ไหลออกจากแผลที่ยังเย็บไม่เสร็จอย่างเป็นห่วง พอเจ้านายพยักหน้าให้สัญญาณ ก็เดินไปเรียกแพทย์เข้า
มาอีกครั้งเพื่อจัดการทำการรักษาให้ลุล่วง

“ฉันมีประชุมกับนักลงทุนไทยวันศุกร์ คำน้อย เสร็จประชุม
แล้วฉันจะไปปรับรถกลับบ้าน”

“ไม่เลื่อนการประชุมไปก่อนเหอะครับ ลักอาทิตย์หน้า”

“ไม่ต้อง รีบคุย รีบปิดดีล” ผู้เป็นเจ้านายมองแผลตัวเองด้วย
สีหน้าเรียบเฉย รวากับมันไม่ได้เจ็บปวดอะไร เพราะยาชาทำงาน
เป็นอย่างดี แต่หลังจากหมดฤทธิ์แล้วก็น่าจะถูกความปวดเล่นงาน
ทั้งคืน

“ผมเลื่อนนัดเย็นนี้ไปแล้วครับ”

“ขอบใจ ฉันกำลังคิดว่าจะไปค้นหาสนัหยางลักหน้อย ต้องคุย
กันให้ชัดเจน จะได้ไม่มาเป็นประเด็นตอนหลัง”

ตระกูลหยางที่ว่าคงหมายถึงเคธีและหยางผู้พ่อที่กำลังจะเป็น

ว่าที่พ่อตาในอนาคต นี่แหละที่ทำให้คุณรันของคุณเพยหลงใหลจน
หอบผ้าหอบผ่อนหนี ดูเหมือนว่าเจ้านายเขาคงจะต้องจัดซื้อกับคน
ทั้งโลกเพื่อเอาใจแฟน แล้วขึ้นแท่นตำนานชัดใจพ่อเพื่อแฟนแล้ว
ละมั้ง

ครอโยบาย

- Chapter 1 -

[In love : ความรัก]

“ผมต้องขอโทษด้วยที่มาขอพบแบบกะทันหัน”

เฟยหลงกล่าวขอภัยบิดาของว่าที่คู่หมั้นด้วยความสุภาพ
แดเนียล หยาง ในวัยห้าสิบปลายๆ เป็นหนึ่งในพันธมิตร
สำคัญของกลุ่มผู้บริหารประเทศที่ทรงอิทธิพลของประเทศสิงคโปร์
ดังนั้นการขอเข้าพบแบบปุบปับย่อมเป็นเรื่องไร้มารยาทมากที่สุด

“คนกันเองทั้งนั้น จะต้องเกรงใจกันไปทำไมละ นั่งก่อนสิ”
ผู้อาวุโสกล่าวอย่างยินดี ก่อนจะผายมือให้อีกฝ่ายนั่งลง

“ขอบคุณครับ”

“ไม่ต้องเกรงใจ นานๆ เจอกันที เป็นยังไงบ้างช่วงนี้ ได้ข่าวว่า
มีเรื่องวุ่นวายนี่นา เรียบร้อยดีไหม”

“ครับคุณลุง” เฟยหลงยอมรับ

“อยากให้ลุงช่วยอะไรหรือเปล่า” หยางผู้เฒ่าพูดอย่างคนที่รู้
ต้นลึกหนาบางเป็นอย่างดี

“ขอบคุณคุณลุงมากครับ แต่เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ไม่ต้องถึงมือ

คุณลุงหรรอครับ”

การทำธุรกิจย่อมต้องมีเรื่องเดือดร้อนกวนใจผ่านมาให้ปวดหัวได้เสมอ แต่เฟยหลงคนนี้ก็เก่งสมราคาคุย เคลียร์จบ เคลียร์เนียน จนรุ่นใหญ่อย่างเขายังต้องยกนิ้วไว้ในความใจถึงและกล้าได้กล้าเสีย

“ฮ่าๆ ลุงยินดี เล็กใหญ่ลุงก็ช่วยได้ ไหนๆ ก็จะมาดองกันแล้ว”

ชายสูงวัยเจนโลกอย่างแดเนี่ยลพอใจเด็กหนุ่มคนนี้เป็นพิเศษ เฟยหลงไม่เพียงเกิดมาในตระกูลอิลิตที่ทั้งมั่งคั่งและทรงอิทธิพล แต่ยังเป็นลูกชายคนเล็กของคนที่คบค้ากันมานาน

แม้จะเป็นลูกชายคนเล็ก แต่ก็นับได้ว่าเป็นลูกชายที่เอาไหน ได้เรื่องได้ความมากที่สุดในการดาบลูกทุกคน หน่วยก้านก็ดี ถ้าได้มาเป็นเขยรับรองไม่อายใคร

หลังจากที่เฝ้ามองเด็กหนุ่มคนนี้อย่างยาวนานก็รับรู้ได้ว่า ชัยเชิงการต่อรองและการวางแผนมากในเกมธุรกิจนั้นถอดแบบความฉลาดแกมโกงจากผู้เป็นพ่อมาได้แบบไม่มีผิดเพี้ยน ดุจดังแต่รอบคอบ เห็นดังนั้นก็อดไม่ได้ตามประสาคนเป็นพ่อที่อยากให้ลูกสาวได้เป็นฝั่งเป็นฝากับคนเก่งๆ อาศัยความสนิทสนมกับ จางหลง ลอดจ์ เอ่ยทาบถาม หมายถึงมาเป็นลูกเขยอย่างไม่คิดเหนียมอายแต่อย่างใด

“ว่ามาเลย อยากให้ลุงช่วยอะไร ลุงยินดี”

“ถ้าคุณลุงเมตตา ผมก็จะไม่อ้อมค้อม ผมมีเงื่อนไขมาเสนอหวังว่าคุณลุงจะลองพิจารณาดู”

เฟยหลงมองชายสูงวัยตรงหน้าด้วยสายตาแว่นแฉ่ง

ในเมื่อเลือกทางนี้แล้ว เขาก็จะทุ่มมันหมดหน้าตัก เขาจะกินเรียบทั้งกระดาน หรือถูกต้อนจนไร้ทางไปก็ต้องมาวัดกันสักตั้ง!

ร้านประจำที่แวะเวียนมาบ่อย ๆ วันนี้คนเยอะเป็นพิเศษ

กระนั้นแล้ว ต่อให้รอบตัวคึกคักเพียงใด รันก็ยังรู้สึกว่ารอบตัวเขามีเพียงความว่างเปล่า

หลายคืนที่ผ่านมามีคนเข้ามาทักและพร้อมจะยื่น दिल ที่ล่อตาล่อใจให้แก่หนุ่มผมทองที่น่าขำในบาร์แห่งนี้ไม่ขาดสาย แต่เขาก็ปฏิเสธคนเหล่านั้นไป เพราะเขาไม่มีฟิล...ไม่ว่าจะเป็นเซ็กซ์จ๊านด่วนหรือเมนคอร์สเขาก็ไม่สนใจทั้งนั้น มากที่สุดก็คงแค่ดื่มเหล้าให้เมาจะได้หลับสบาย

“มาคนเดียวหรือคะ”

เจ้าของเสียงหวานที่ยืนอยู่ไม่ห่างเอ่ยทักหลังจากเหล้าแก้วที่สามหมดไปเพียงห้านาที ปลุกเขาจากภวังค์ของความคิด แต่เมื่อเห็นชัด ๆ ว่าเจ้าหล่อนเป็นใคร ใบหน้าที่เคยเฉยชาก็แปรเปลี่ยนเป็นงงงัน หัวคิ้วพลันขมวดมุ่น

เอาจริงดิ...

รันกระดกแก้วออนเดอะร็อกในมือรวดเดียวหมด ตามมาด้วยรอยยิ้มมุมปากขณะหันไปสบสายตากับสาวสวยตรงหน้า...

‘เคธี หยาง’

“รังเกียจไหมถ้าฉันจะขอนั่งด้วย”

หนุ่มผมสีอ่อนพยักหน้า และสำรวจผู้หญิงคนนี้อย่างจริงจัง ด้วยสายตาอ่านยาก

ต้องยอมรับอย่างไรก็ดีว่าผู้หญิงคนนี้ดูดีชะมัด

หล่อนสวย...มากด้วย

ดิกรีนนักเรียนฮาร์วาร์ดฉาบให้หล่อนไฮโพรไฟล์ ไหนจะพวงตำแหน่งหัวหน้าผู้บริหารการตลาดรุ่นใหม่ในกลุ่ม ‘ชาร์เตอร์ เฮลธ์’ ที่มีโรงพยาบาลชื่อดังระดับประเทศรวมอยู่ด้วย ใครล่ะจะไม่สน ก็

ไม่แปลกที่ตระกูลลอร์ดจะอยากได้มาเป็นสะใภ้ แต่ทางเทคนิคแล้ว จะเรียกว่าผู้หญิงตรงหน้าคือมารหัวใจของเขาก็ไม่ผิดนัก

รันผายมือไปที่เก้าอี้ข้างตัว “ตามสบายครับ”

“ขอบคุณ” หล่อนเอ่ยเสียงหวาน “ที่นี่คึกคักดีนะ ฉันไม่ได้ เทียวมานานแล้ว ไม่ได้ทำงานเยอะหรอกนะ ฉันโดนพอกกับบริเวณ”

“...”

เครีกระดิกนิ้วเรียกบาร์เทนเดอร์ที่มุมบาร์ ก่อนส่งเสียงหวาน

“เฮ้ ฉันขอ Dry Martini แก้วนี้ แล้วก็แบบเดิม...ให้คุณสุขภาพ บुरุษ” หญิงสาวสั่งเครื่องดื่มให้ตัวเองโดยไม่ลืมหื้มไปที่แก้วว่างเปล่า แล้วสั่งให้อีกฝ่ายด้วย

“ฉันเลี้ยงเอง”

หล่อนขยับตา แล้วขยับเรือนร่างฉบับมินิให้อยู่ในท่วงท่าที่ นั่งสบายขึ้น กระปรองสันสีด้าเลื่อมน้ำเงินอวดต้นขาเรียวสวย ถึงจะ ตัวเล็กไปหน่อย แต่หนูน้อยใหญ่ที่เดินผ่านก็มองมาไม่ขาดสาย

“คุณมีอะไรกับผมหรือเปล่า” รันไม่อ้อมค้อม ไม่คิดว่าการเจอ ผู้หญิงคนนี้จะเป็นเรื่องบังเอิญ

เครีเดาะลิ้น แล้วจิบปากจิบคอระหว่างตอบเสียงสองอย่างมี จริต

“ก็มีนะ นิดนึง” นิ้วเรียวสวยยกขึ้นทำท่าประกอบ

“ก็คิดไว้แล้ว” รันถอนหายใจ

เขาไม่ยอมรับบทตัวร้ายในซีรีส์ซีรีส์เข้หรอกนะ ไม่เอาบทตัว โกงที่ดูโง่ๆ ปัญญาอ่อนด้วย

“ฉันมาดี” หล่อนรีบออกตัว

มาดี? นั่นยังไม่กลัวสุด ๆ

“คุณพูดตรง ๆ ได้เลยนะ หรือเรา...ควรแนะนำตัวกันอีกครั้ง

ละครับ”

“ข้ามขั้นตอนแนะนำตัวไปเลยเถอะ เพราะเรารู้จักกันดีละ ไช้ไหม”

ถึงไม่เคยเจอกันแบบตัวเป็นๆ แต่ขึ้นชื่อว่าคู่หมายของเพยหลง ต่อให้ไม่ยารู้จัก ก็จำต้องรู้จักอยู่ดี

“ในเมื่อถามตรงๆ ก็ตอบตรงๆ ฉันมาเพราะเรื่องเพยหลง คุณยินดีจะคุยกับฉันไหมคะ” เคธีทำคาง มองวันดาหวาน

“แน่นอนครับ” ชายหนุ่มเจ้าของเรือนผมสีอ่อนกล่าวด้วย สีหน้าเรียบเฉย

“โอเค ฉันรู้ว่าคุณกับเขาอยู่ในสเตตัสไหน แต่แล้วไง ในเมื่อฉันไม่ได้รักเขา และฉันก็เดาว่าเขาก็ต้องมีเหตุผลที่ยิ่งใหญ่มากพอที่จะยอมตกลง เพราะงั้น ฉันคิดว่าฉันไม่แคร์อะไรให้เยอะเกินไ้ไปน่า จะดีกว่า” เจ้าหล่อนทำสีหน้าเย่อหยิ่ง สายตาอวดดีมองมาที่ชายหนุ่มเข้ม้ง รวากับรอยยิ้มว่าเขาจะตอบกลับแบบไหน

“จริง? ไม่แคร์จริง ๆ เหรอ” วันถามด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อถือ

“จริงสิ” หล่อนยกไหล่

“ผมว่าคุณควรแคร์”

ความสัมพันธ์ระหว่างชายรูปหล่อหมดจดตรงหน้ากับเพยหลง อาจไม่ใช่เรื่องที่ทุกคนรับรู้ แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นความลับ คนวงในต่างรู้ดีว่าระหว่างเขาสองคนไม่ใช่แค่เพื่อนสนิท และมากไปกว่านั้นคือ ผู้ชายทรงเสน่ห์คนนี้ไม่มีทางเป็นแค่คู่นอนหรือซู้รักด้วย

“อันที่จริงฉันก็แค่อยากรู้ว่าคนที่เพยหลงเครซึสุด ๆ ตัวจริงเขาเป็นคนยังไ้ ฟังเรื่องคุณจากคนอื่นมาก็มากพอคุณ แต่คุณเก็บตัวเงียบเชียบ แถมเพยหลงก็หวงคุณขนาดหนัก นี่...ฉันตามไอ้จู้คุณด้วยนะ สารภาพเลยว่าฉันน่าจะสนใจกว่าเพยหลงเสียอีก”

เครีเปิดแอปพลิเคชันไอจี แล้วยืนถ่ายถ่ายตอนที่เรานั่งดื่ม
กาแฟขณะสเกดซ์ภาพกระถางต้นไม้มาให้ดู ทั้งเนื้อทั้งตัวตอนนั้น
เขาสวมเพียงกางเกงวอร์มตัวเดียว อวดสีข้างและต้นแขนเปลือย
เปล่า

“ผมนี่นะ” รันพูดแบบงง ๆ

“ใช้สิสุดหล่อ”

“แล้วที่คุณบอกว่าได้ยินเรื่องผมมา ได้ยินแบบไหนบ้าง”

“ก็หลายแบบอยู่นะ อย่าง...คุณเป็นดีไซเนอร์ตัวท็อปที่หล่อ
มาก เพยหลงหวงคุณเหมือนจิ้งจอกหวงไข่” เครีพูดด้วยเสียงกลั้ว
หัวเราะที่เดาความรู้สึกแท้จริงไม่ได้

“...ถ้าเป็นจริง คุณก็คงไม่ได้หมั้นกับเขาหรอก”

รันพูดเนิบ ๆ ไม่มีทีท่าหงุดหงิดแต่อย่างใด

“คุณนี่ถ่อมตัวนะ น่ารักดี”

“แล้วคุณจะต้องถอนคำพูด ผมนะ ไกลจากคำว่าน่ารักไปเยอะ
เลยคนสวย”

“ไม่นะ ฉันค่อนข้างมีเซนส์พิเศษ ฉันขอสูบได้ไหม”

พอรันพยักหน้า หล่อนจึงหยิบบุหรืมาคาบไว้ แล้วรันทักดู
ไฟแช็กให้อย่างเป็นทางการ

“ก็ยอมรับนะว่าเขาก็ดูน่ากินอยู่ แต่น่าเสียดาย เพยหลงไม่ใช่
สเปก ระหว่างฉันกับเพยหลงมันก็แค่ผลประโยชน์ และฉันจะแคร์
เฉพาะเรื่องที่ผมจะได้เท่านั้นแหละ”

ผู้หญิงสวยแบบผู้ดีทำให้รันต้องกลับมาทบทวนเรื่องผู้หญิง
คนนี้ใหม่เสียแล้ว

“คุณไม่จำเป็นต้องมาบอกผมเรื่องนี้ ผมไม่ได้อยู่ในสมการของ
คุณสองคน”

“คุณนะ ตัวแปรหลักเลยพ่อหนุ่ม เพราะแฟนคุณนะ...อย่าให้พูดเลย ฉันไม่ได้หัวโบราณ คุณสองคนรักกัน ฉันก็ไม่มายด์ โลกมันไปถึงไหนแล้ว เขามีคุณต่อไป ไม่ว่าจะวางคุณไว้ในตำแหน่งไหนฉันก็รับได้ ถ้าตกลงกันได้ตั้งแต่เริ่มต้น ฉันรู้ดีว่าการแต่งงานยุคนี้มันเป็นเรื่องผลประโยชน์มากกว่ารักแท้ อีกอย่าง...ฉันเติบโตมาในบ้านที่มีแม่เลี้ยงเป็นสิบ จากที่เจอมากับตัว มันก็ไม่ได้ถึงกับแย่”

รันทวนหน้ากับคำพูดนั้น เขาว่าตรรกะมันบิดเบี้ยวไปนิด

“คุณไม่ควรคิดแบบนั้น คุณเองที่จะถูกเอาเปรียบ ถ้าคุณจะต้องแต่งงานกับใครสักคน ก็ต้องได้ในสิ่งที่ดีที่สุด ได้ใช้ชีวิตกับคนที่คุณรัก และเขาต้องรักคุณ เขาจะต้องดูแลคุณทั้งร่างกายและจิตใจ สำคัญที่สุดคือการรักเดียวใจเดียว เขาจะต้องรักษามันไว้ให้ได้”

คำพูดของรันททำให้เครือกียิ้มอย่างพอใจ และมองผู้ชายตรงหน้าด้วยความรู้สึกแปลกใหม่กว่าเดิม

“ฉันไม่คิดว่าตัวเองจะโชคดีเบอร์นั้น แค่นี้ในสิ่งที่ฉันพอใจก็พอ” เธอหัวเราะร่วนขณะตอบ

“ทำไมล่ะ ผู้หญิงทุกคนคู่ควรกับเรื่องนั้นทั้งนั้นละ ทุกคนมีสิทธิ์เลือก”

“ไม่รู้สิ”

“อย่าให้ผู้ชายมามีบทบาทเหนือชีวิตคุณ”

“ฉันแค่ไม่แคร์พวกเขา”

“ยิ่งเขาไม่ดีต่อคุณ คุณยิ่งต้องใส่ใจ”

เครือกียบไปนาน ดวงตาฉายแววครุ่นคิด

“ผู้หญิงในครอบครัวฉันเป็นฝ่ายยอมเสมอ อาจจะแค่ให้ผู้ชายในบ้านเรามีความสุขก็พอแล้ว” หญิงสาวขยับมาใกล้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเป็นทางการอีกนิด แต่ดวงตาเจ้าหล่อนกลับแฝงด้วยความ

เจ็บปวดอยู่ลึก ๆ

“ไม่ได้แปลว่าคุณไม่ควรได้สิ่งที่ดีที่สุดนี้ ผมอาจไม่ใช่คนดีหรือเป็นสุภาพบุรุษ แต่ถ้าผมจะแต่งงานสักครั้งในชีวิต ภรรยาของผมจะได้ความรักและความซื่อสัตย์จากผมอย่างไม่ต้องสงสัย เธอจะเป็นแม่ของลูกและถูกทรมานเหมือนเจ้าหญิง”

“ว้าว! คุณไม่เหมือนที่ฉันคิดไว้”

“...”

“ฉันนึกว่าคุณจะชกหน้าฉันขอหาแย้งแพน แต่ที่ไหนได้...คุณใจดีมากกก น่ารักที่สุด”

เครีย่นมือมาแตะแขนรับเบา ๆ นั้นทำให้เขาชะงักไป หล่อนเท้าคางมองรันด้วยดวงตาปริบปรอย...ผู้ชายคนนี้หล่อจริง

หล่อแบบสบายตา หล่อละมุน มีเสน่ห์แบบหยิ่ง ๆ ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกที่น่าสนใจ ผิดกับเฟยหลงราวขาวกับดำ ผู้ชายคนนั้นดูกระด้างและหยาบคาย

ถึงเฟยหลงจะหล่อครบเครื่อง แต่นิสัยแสนห่วย!

“ทำไงดี ฉันถูกคุณตกแล้ว”

“อย่าเลยคนสวย” รันหัวเราะเบา ๆ

“จริงนะ คุณน่ารักซะมิด เฟยหลงต้องหักคอฉันแน่ ถ้าเขารู้ว่าฉันเกิดมาติดอกติดใจแพนเขาเข้าให้”

“ผมกับเขาอยู่ในระหว่างทบทวน” รันอธิบายสถานะที่ตนเองเข้าใจไปฝ่ายเดียว

“ฉันจะพูดกับคุณตรง ๆ วันนี้เฟยหลงมาหาฉัน เขามาย้ำอะไรต่ออะไรมากมาย ที่จำได้ก็อย่างเช่น ไม่มีวันรักฉัน...หรือแม้แต่มีเซ็กซ์ลวก ๆ ด้วยกันเพื่อสืบทอดทายาท แต่เขาสาบานว่า เขาจะให้ทุกอย่างที่ฉันต้องการ” เธอปองปาก “แต่ย้าดอกจันร้อยอันว่า ในเซ็กซ์

โนโรมานซ์ โนโมเมนต์ จี! ทำอย่างกับว่าฉันอยากได้เขาจนตัวสั่น
งั้นแหละ”

วันที่นั่งฟังอย่างตั้งใจ พอได้ยินคำบอกเล่าจากปากเครี ความ
โกรธที่เคยมีหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ลดลงมาเกินครึ่ง

“คุณไม่ต้องบอกผมก็ได้”

“ต้องสิ ฉันต้องบอก เพยหลงย้ากับฉันจนหูและว่าถ้าคุณไม่
โอเค เขาจะล้มตีสองคน อะไร ๆ ที่ฉันยื่นข้อเสนอไป เขาก็จะขยำ
ทิ้ง” เครีกลอกตา “และนั่นคงทำให้พ่อฉันนอกแตกตายแน่ ๆ”

“ผู้หญิงแบบคุณจะยอมแต่งงานกับคนที่ไม่ได้เลือกเองจริง ๆ
เหรอครับ”

“ก็จริงที่ผู้หญิงแบบฉันใครหน้าไหนก็บังคับไม่ได้ แต่ผู้หญิง
แบบฉันก็มีจุดยืนและหลักการ ถึงบางอย่างอาจเป็นหลักการที่ดูไม่
ก็เถอะ ที่ฉันยอมหมั้นกับเพยหลงเพราะศัตรูคู่อาฆาตของฉันอยาก
ได้เขาจนตัวสั่น ฉันก็แค่ไม่ต้องการให้มันสมหวัง และที่สำคัญที่สุด
ฉันอยากจะเป็นเจ้าของโรงพยาบาลที่ฉันบริหารอยู่แบบเบ็ดเสร็จ
เด็ดขาด เพยหลงจะยกหุ้นสามสิบห้าเปอร์เซ็นต์ให้ฉันหลังการหมั้น”

เดี๋ยวนะ! มีกี่คนเนี่ยที่อยากgabแฟนเขา

“แต่ไม่ต้องห่วงไปหรอก เพยหลงไม่สนแม่นั่น ถึงนางงูพิษ
ตัวนั้นจะพยายามให้ท่าเขาแค่ไหนก็เหอะ”

คำอธิบายปนปลอบของเครีไม่ได้ทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นแม้แต่หน่อย
มันเหมือนเป็นการเอาน้ำมันราดลงไปในกลุ่มไฟเสียมากกว่า

“ขอถามได้ไหมครับว่าใคร”

“ซิลเวียร์ มิลล์”

พระเจ้า!

นั่นมันนางแบบชื่อดังที่เพิ่งขึ้นปกไว้ก ผู้หญิงหุ่นนาฬิกาทราย

ผิวแทน ลูกครึ่งไทย-อเมริกันที่ได้ถ่ายแบบโปรโมตสินค้าในเครือ
แลนด์ลอร์ดจ๋ออยๆ อะนะ

อ้อ ไอ้ที่บอกว่าต้องไปดูงาน บลาๆๆ เพราะมีของสวยๆ
งามๆ อยู่ด้วยนี่เอง

ไอ้ที่ให้อภัยไปเมื่อตะกี้ยกเลิก!

โกรธหนึ่งล้านเปอร์เซ็นต์

“นางเคยแย่งแฟนฉันเมื่อตอนไฮสคูล ฉันลั่นวาจาไว้แล้วว่า
ถ้าหล่อนสนผู้ชายคนไหน ฉันจะปาดหน้าหล่อน” เครียกไหล่แบบ
คนไม่แยแสอะไร

“คุณรักผู้ชายคนนั้นมากเลยหรือครับ”

“รักสิ เป็นผู้ชายคนแรกที่ฉันรักเลย แต่เขาคงมองว่าฉันเหมาะ
จะเป็นแค่น้องสาว เขาหักอกฉันดังเป๊าะ ที่ฉันโกรธมากก็เพราะคน
ที่ฉันคิดว่าเป็นเพื่อนสนิทกลายเป็นคนที่จบบคนที่ฉันรักไปดื้อๆ พอ
ฉันรู้ว่าหล่อนเล็งเฟยหลง ประจวบกับพ่อฉันเปรยๆ ว่าเป็นลูกเพื่อน
สนิท ฉันก็คิดว่าไม่เลว”

“...”

“คุณอย่าโกรธฉันเลยนะ”

“ผมจะโกรธคุณทำไม ไม่ใช่ความผิดของคุณสักหน่อย”

“ฉันบอกกับคุณตามตรงเลย การหมั้นหมายของฉันกับเฟย-
หลงเป็นเพราะพ่อก็จริง แต่ก็แค่ส่วนหนึ่ง ที่เหลือเป็นเรื่องหุ้น
โรงพยาบาลที่ฉันบริหารอยู่กับเรื่องนางงูพิษซิลวี แต่รับรองได้ว่าไม่มี
เรื่องชู้สาวแน่นอน”

เครียยืนยัน หล่อนจะไม่ยอมพลาดดีลสำคัญด้วยการทำอะไร
คลุมเครือ

ดิง!

ข้อความจากโทรศัพท์ของเคิร์ดขึ้น หล่อนยกขึ้นอ่านแล้วทำหน้าตกใจเล็กน้อย ก่อนจะย่นจมูกแล้วทำเสียงขึ้นจมูกอย่างขัดใจ

“ฮิ! ฉันไปก่อนนะ แพนคุณนะ ส่งข้อความมาบอกฉันว่า จะจับฉันโยนทะเลถ้าฉันยังไม่เลิกคุยกับคุณ หว่าฉันมาป็นหัว บ้าจริง ฉันไปป็นหัวคุณตอนไหน”

พูดจบเคิร์ดก็ลุกขึ้น แต่ก่อนที่จะจากไปหล่อนก็จิบแก้วรันเบา ๆ ทีหนึ่ง ทำเอารันรู้สึกเสียวสันหลังวาบ พร้อมลางสังหรณ์ที่ว่าเรื่องนี้มันอาจจะไม่จบลงแบบสวย ๆ

เมื่อกลับถึงห้อง เวลาที่ล่วงเลยมาถึงตีหนึ่งกว่าแล้ว

รันทั้งตัวลงบนเตียงทั้งที่ยังไม่ได้อาบน้ำ ทำแค่เพียงนอนมองเพดานแล้วหายใจเข้าออกซ้ำ ๆ

“มาซะมืด” เขาพิมพ์แล้วดูหน้า จังหวะนั้นเองที่โทรศัพท์เจ้ากรรมสันเพื่อบอกว่ามีสายเรียกเข้า

‘Dark Lord’

ชื่อ Dark Lord ที่แสดงบนหน้าจอเป็นฉายาที่เขาตั้งให้เพยหลงเมื่อนานมาแล้ว แรกเริ่มก็เป็นเพียงฉายาขำ ๆ ไป ๆ มา ๆ รันรู้สึกว่ามันตรงกับนิสัยของเพยหลงดี

“ยังไม่ตายหรอ”

รันมองหน้าจอนิ่ง แต่เขาเลือกที่จะไม่รับ ปล่อยให้โทรศัพท์สันต่อไปเรื่อย ๆ

ผ่านไปสิบนาทีที่โทรศัพท์สันไม่หยุด หลังจากนั้นก็เปลี่ยนมาอยู่ในรูปแบบข้อความ

Dark Lord : รับสาย

Dark Lord : รัน! เดียวนี้

“ไปตายซะ”

รันจึงมาก่อนที่เขาจะหลับตา แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่หลับ ถึงจะนับแกะไปถึงตัวที่ห้าร้อยแปดสิบห้าแล้วก็ตาม

พลิกตัวไปมาบนที่นอน คิดอะไรเรื่อยเปื่อย

จากที่ได้คุยกับเคิร์คีนี่ เขายอมรับว่าความขัดเคืองใจที่มีต่อเพยหลงลดลงไปมาก อย่างน้อยที่สุดเพยหลงก็แสดงชัดเจนว่าไม่ได้ทำมันเพราะความพึงพอใจ เขารู้ว่าเพยหลงถูกกดดันจากครอบครัว แดเนียล หยาง จะช่วยให้แลนด์ลอร์ดจี้กับลอร์ดจี้ฮันต์สรีแข็งแกร่งกว่าเก่า

ที่เขาโกรธจริง ๆ คงเป็นการที่เพยหลงมีเรื่องปิดบังนั่นละ เขารู้ว่าตลอดสิบปีมานี้มีบางอย่างที่เพยหลงเก็บเงียบ และมันเป็นเรื่องสำคัญมาก

มากเสียจนเพยหลงที่ตั้งป้อมกับบิดามาตลอดยอมกลับเข้าตระกูล และทำทุกอย่างตามที่ผู้เป็นพ่อปรารถนา

รันหมุนแหวนบนนิ้วหัวแม่มืออย่างเหม่อลอย

คิดถึงหมอนั้นซะมิด...

โดยเฉพาะกลิ่น

กลิ่นตัวเพยหลงให้ความรู้สึกคล้ายซะเอมกับแสงแดดในยามเช้าในฤดูใบไม้ผลิ แบบที่อบอุ่นหอมหวาน แต่ก็แผ่เร้นไปด้วยความลึกลับน่าค้นหา

รันมักเอาเสื้อของเพยหลงมาสวมตอนนอนไม่หลับ กระทั่งตอนนี้ก็ยังเป็นแบบนั้นไม่เปลี่ยน คิดพลางยกแขนเสื้อ Calvin Klein ขึ้นมาดมอย่างคนติดกลิ่น

Dark Lord : *I fucking miss you my vanilla.*

เมื่ออ่านข้อความสุดท้ายจบก็หลับตาลง
พระเจ้า! เขาก็คิดถึงดาร์กลอดจ์ไม่ต่างกัน
จากนั้นก็ทบทวนสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น บางที...เขาควรเริ่มต้น
ที่การหาต้นตอของปัญหาที่แท้จริง

ดาร์กลอดจ์

- Chapter 2 -

[Sweet Dream : ฝันดี]

-รัน-

[ลอนดอน]

สิบสองปีก่อน

“หยุด! บ้าไปกันใหญ่แล้ว”

เคล้ง!

ปัง! ปัง!

โครม!

“พอที เพยหลง หยุดสิวะ!”

เสียงตะโกนของผมไม่อาจดังสู้เสียงเชียร์ของคนร่วมสามสิบชีวิตได้ นอกจากจะไม่มีใครห้าม คนพวกนี้กลับดูสนใจและสนุกกับความฉิบหายของคนอื่น

เออใช่ ฉิบหายวายป่วงสุด ๆ มีใครให้มากกว่านี้ไหม

ดูเหมือนการทะเลาะวิวาทครั้งนี้เป็นเหมือนโชว์พิเศษประจำปาร์ตี้เพื่อสร้างความบันเทิงไปเสียแล้ว วัดได้จากเสียงให้ร้องแบ่ง

ช่างเชียร์กันอย่างสนุก ไม่มีใครสนใจข้าวของที่ตกกระเณระนาดด้วย
น้ำมือผู้ชายสองคนที่กำลังสาวหมดีไล่กันอย่างไม่มีใครยอมลงให้ใคร
คนหนึ่งเป็นเพื่อนสนิทของผม อีกคนคือแพททริก หนุ่มฮอตตัวทึบ
ของรุ่น มีดีกรียันตีนแรงค์สูงใช้ได้อยู่

เอาไงดี...สองคนนี่เหมือนหมาบ้ากำลังกัดกันไม่ผิด
ต้องแยกสองคนนี่ยังง

สมองผมตื้อไปหมด ทำได้แค่เอาตัวเองเข้าห้ามหวังจะแยก
สองคนนี่จากกัน แต่ถูกสลัดออกทุกครั้ง ช่างยังมีของแถมเป็นแผลที่
หางคิ้วซึ่งเลือดกำลังหยดตึง ๆ

ช่างมันก่อน เจ็บแค่นี้ไม่ถึงตาย แต่ถ้าผมไม่ห้ามสองคนนี่ ไม่
ช้าอาจจะมีคนตายก็ได้

ผมสะบัดหน้าไล่อาการมึนแล้วใช้มือเช็ดเลือดออกलग ๆ
จังหวะนั้นแพททริกกำลังเสียท่าล้มลงบนพื้น ส่วนเพยหลงก็โถมตัว
เข้าไปสาวหมดีไล่ไม่ยั้ง

“พอได้แล้ว”

ผมรีบกระโดดเข้าไปคว้าคอของเพื่อนรัก หวังหยุดโทสะบ้า
คลั่งของเขาก่อนที่จะเรื่องมันจะบานปลายใหญ่โต ล็อกร่างเพยหลง
ก่อนกระชากสุดแรงให้หลุดจากคูกรณี โชคดีที่จังหวะเดียวกันนั้นก็มี
คนมาช่วยจับแพททริกไว้จนแยกออกจากกันได้ในที่ที่สุด

“โอ้เวรเอ๊ย มึงมันโอ้กระจอก ญะ!” แพททริกตะโกนด่า แล้ว
ถ่มน้ำลายปนเลือดลงพื้น “ได้แค่นี้หรือไง”

ขณะที่รวบรวมร่างสู่วิแน่นอน ก็ได้ยินเสียงลมหายใจหนัก ๆ ปน
เสียงคำรามในคอ เพยหลงที่อารมณ์ขาดฝั่งเป็นสิ่งที่ผมไม่คุ้นชิน
นัก ปกติแล้วเขาไม่ใช่มนุษย์หัวร้อนเท่าไร

“เดี๋ยวกูรู้” เพยหลงชี้หน้า แสยะปาก พยายามจะปรีเข้าไป

เลาะฟ้นของแพททริกอีกครั้ง

“เออ! ก็เข้ามา”

“พอแล้ว ๆ แค່เรื่องเข้าใจผิด แยกย้ายเถอะ เอาแค່หอมปาก
หอมคอ น้า...อย่าให้เป็นเรื่องใหญ่ ตำรวจมาจะพาช่วยกันหมด”

“ก็คุ้มมันสิ” แพททริกโวย “แม่งเริ่มก่อน บ้าห่าอะไรขึ้นมา”

“เอน้า ขึ้นเป็นเรื่องจนไปถึงหุฟอนายไม่ได้แน่”

แพททริกได้ยินเพื่อนสนิทพูดเรียกสติก็ชะงักไป เมื่อเห็นว่า
อีกฝ่ายเย็นลง ผมเลยหันไปพูดกับเพยหลงบ้าง

“กลับเถอะ”

“...”

“กลับ ขอร้องละ” ผมที่จนปัญญาอ่อนวอน แต่อีกฝ่ายกลับ
ตวัดมองด้วยสายตาแข็งกร้าว

เพยหลงสลดมือผมทั้งอย่างไม่ไยดี ดวงตาเขาดูตันเหมือน
โกรธกันมาลักร้อยชาติ ก่อนที่ร่างสูงจะหันหลังเดินฝ่าฝูงกองเชียร์
ที่แหวกออกให้เขาเดินผ่านเมื่อไร้วบลง

“นี่! เดียวสิ” ผมเหมือนพูดกับอากาศ ได้แต่วิ่งตามหลังเพื่อน
สนิทหัวร้อนที่เดินปาดเลือดที่มุมปากเจิบ ๆ ไม่หันมามองผมสัก
นิด “เป็นบ้าอะไร รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำอะไรลงไป นายเพิ่งตะบันหน้า
ลูกชายคนใหญ่คนโตของเมืองนะเว้ย”

“ฉันไม่สน! ไม่แคร์ห่าเหวอะไรทั้งนั้นด้วย”

สิ้นเสียงตะคอก ผมก็ได้เห็นดวงตาสีอำพันลุกโชนด้วยโทสะ
เขาดูไม่เย็นลงเลย ส่วนผมก็เริ่มหัวร้อนขึ้นมาบ้างแล้วละ

“อย่ามาตะคอกใส่ละ ฉันไปทำอะไรให้วะ”

เหมือนกับว่ามวลอารมณ์หลากหลายกำลังประเดประดังเข้า
ใส่เราทั้งคู่ไม่หยุด พายุอารมณ์ที่สาดซัดแบบไม่อ้อมมือลากเรื่อยมา

ตั้งแต่คืนนั้น...

ผมไม่กล้าคิดไปเองว่า อาการแปลกประหลาดของเพยหลง มีสาเหตุมาจาก ‘จูบ’ แบบโลกทลายของเราหรือเปล่า ภาวนาให้มันไม่ใช่ แค่นี้ชีวิตของผมน่าจะซับซ้อนวุ่นวายมากพอแล้วเหอะ!

อ่า...นั่นละ ก่อนหน้านั้นเราจูบกัน

ก็จริงที่ว่าเราเป็นเพื่อนสนิท ทางเทคนิคแล้วเพื่อนที่ดีไม่ควรจูบหรือทำเรื่องล่อแหลมใส่กัน แต่กฎก็มีไว้แหกเสมอ แล้วเราก็แหกไปแล้วด้วย

เมื่ออยากรู้สึกดีขึ้นผมเลยพยายามหาเหตุผลมารองรับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมวิเคราะห์สาเหตุที่พอฟังขึ้นได้ประมาณนี้

อันดับแรกฮอว์โมนกับบรรยากาศดี ๆ พาไป แหย่น้อยที่ตอนนั้นเราไม่ได้เมา เลยไม่มีข้ออ้างไว้เสริมความชอบธรรม ช่างเถอะ ข้ออ้างล้านแปด ผลที่ได้ก็แบบเดิม

เราจูบแบบดูดดื่ม รสสัมผัสที่ได้รับทำให้เคลิบเคลิ้มจนเลือดในกายเดือดพล่าน กลิ่นตัวของเพยหลงกับน้ำหอมกลิ่นโปรดให้ความรู้สึกเหมือนต้นสนหลังฝนตกยามเช้า เสียงหายใจระรวยรินซัดกับฝ่ามือหลังต้นคอทำให้ผมคลั่ง ท้องไส้ปั่นป่วนเหมือนมีผีเสื้อฝูงใหญ่ตีปีกอยู่ในท้อง หัวใจก็เต้นโครมครามไม่เป็นจังหวะ ไม่เคยมีจูบไหนที่ทำให้ผมเสียทรงได้ขนาดนี้มาก่อน

ไม่ว่าเราจูบกันนานแค่ไหน อาจจะแค่หนึ่งนาที หรือสิบนาที รู้เพียงว่ามันดีมากกก...มากจนผมกลัว ยอดเยี่ยมจนทุกซ์ทรมาณ ถ้าต้องใกล้กันหลังจากได้ลั้มลองยาพิชรสหวานฉ่ำไปแล้ว ผมจะฝันต่อไปได้ไงละ!

นั่นละคือดลร้ายสุด ๆ การที่ต้องข่มความต้องการอันพลุ่งพล่านไว้เพียงแค่ว่าจินตนาการได้สะดิ้นะมันยาก ทั้งที่ในหัวมีแต่

เรื่องลามกที่อยากทำเยอะแยะไปหมด เรื่องลับตมุดขึ้นมากทุก ๆ ห้านาที

ขอบคุณที่เราไม่ห่างเหินกัน อาจจะมีทำท่าทางตลก ๆ ใส่กัน อยู่บ้าง ยกตัวอย่างง่าย ๆ ทุกครั้งที่เปลือยโกลั้กันก็จะสะดุ้งเหมือนถูก ไฟชอร์ต เวลาที่อีกฝ่ายเปลือยก็แอบมองกัน มันแปลกไปสักหน่อย แต่ทั้งหมดทั้งมวลมันไม่มีคำว่ารังเกียจหรือรู้สึกผิดอยู่เลย

เอาเป็นว่า ผมหลงรักเพื่อนสนิทของตัวเองเข้าให้แล้ว

ก๊น่ะ คนแบบเพยหลงมีอะไรให้ไม่รักล่ะ คนที่ดีกับผมมีน้อย มากบนโลกห่วย ๆ ไบน์ แต่คนคนนี้เป็นคนที่ผมมั่นใจว่าเขาเป็นคน ที่หวังดีกับผมจริง ๆ

“นายจะทำให้ตัวเองชวย บ้าฉิบหาย!”

ผมยกมือขึ้นลูบหน้ายี้หัวเพราะโคตรเกลียดการใช้กำลังแบบ ไม่คิดหน้าคิดหลัง แถมคู่อริที่เพยหลงกระต๊บยังเป็นลูกชายสุดรัก ของนักการเมืองผู้ทรงอิทธิพลคนหนึ่งเลยก็ว่าได้

“ช่างแม่งสิวะ แค่นี้ยังน้อย ฉันท้าได้มากกว่านี้อีกเยอะ” เพยหลงตะโกนกลับมาอย่างเดือดดาล ไม่น่าเชื่อว่าคนที่โคตรจะ ใจเย็นเป็นน้ำแข็ง พอบถมันจะเดือดก็พายุผสมลาวาภูเขาไฟดี ๆ นี่เอง

ต้องรับมือยังไง...

“เลิกเดินหนีสักที! มาคุยกันให้รู้เรื่องก่อน” ผมคว้าแขนเขาไว้ ทัน แต่ก็ถูกหันมามองตาเขียวทำหน้ายี้ใส่

“ไม่คุย!” แล้วก็หน้าชาเมื่อเพยหลงตะคอกแล้วเมินใส่ “ไม่ใช่ ตอนนี ฉันทไม่อยากบีบคั้นนายอีกคน”

“พาลแล้ว”

เขาหยุดยืนหน้ารถ แวตาทินเล็ดก๊นเนื้อมอมปราดมา จาก

นั่นก็เปิดประตูรถแล้วคว้าแขนผม พยายามยัดผมเข้าไปอย่างไม่
แยแสการขัดขึ้น ถึงจะใจเย็นไม่โกรธอะไรง่าย ๆ แต่เวลาที่เพยหลง
เอาจริงหรือโมโหเขาก็ไม่ใช่คนที่ใจดีนัก

“เออ พาล แล้วไง ขึ้นรถ”

“เดี๋ยวลี ฉันไม่...” ผมใช้มือดันกรอบประตูรถไว้สุดแรง

“อยากคุยไม่ใช่หรอ จันนั่งลง แล้วหุบปาก” เพยหลงชี้หน้า
ผมพร้อมกับข่มขู่ด้วยท่าทีเฉียบขาดดุจดั่ง

ผมจำใจทำตามเขา เพราะไม่อยากให้เรื่องมันบานปลายไป
ยิ่งกว่านี้ การเห็นเพยหลงโกรธหน้าดำหน้าแดงมันไม่สนุกและไม่ควร
เสี่ยง

รถยนต์ขับเคลื่อนด้วยความเร็วสูงตามแรงอารมณ์ของผู้ขับซี
บรรยากาตชวชนลุลที่สุด ๆ ความเจ็บก็ชวนอึดอัด มีเพียงเสียง
เครื่องยนต์ ผมลอบชำเลืองมองเลี้ยวหน้าด้านซ้ายที่เริ่มช้า สันทรา
มีผลถลอกอยู่หลายจุด ริมฝีปากแตกยับ พรุ้งน้คงเขียวไปทั้งหน้า

“เกิดอะไรขึ้น” เป็นผมที่ทำลายความเจ็บ

“...”

“นายทำแบบนั้นทำไม”

“อะไร ฉันทำอะไร!” เขาสวนกลับเสียงเขียว

“ทำตัวประหลาดไป ช่วงนี้ก็หัวร้อนตลอดเวลา ปกติเคยมี
เหตุผลมากกว่านี้” ผมพูดอย่างระมัดระวัง “ฉันไม่รู้แล้วนะว่าต้องทำ
ยังไง พระเจ้า ฉันยังงงอยู่ที่นายทำเมื่อกี้ นายอยากให้มันเป็นเรื่อง
ใหญ่โตหรือไม่”

“พูดจบหรือยัง” สวนกลับมาเสียงเข้ม เขาหักพวงมาลัยรถเข้า
ข้างทางแล้วเบรกกะทันหันจนผมหัวทิ่มหัวต๋ำ

“เฮ้ย!”

“อยากรู้จริงๆ ใช่มั้ยว่าฉันเป็นอะไร อยากรู้ให้ได้ใช่ไหม”
หันมามองด้วยดวงตาแดงก่ำ “ถ้าฉันพูด นายก็รับให้ได้ด้วยก็แล้ว
กัน”

“แน่นอนอยู่แล้ว มีอะไรที่จะรับไม่ได้”

ผมไม่ใช่พวกใจแคบนี่นา เราสนิทกันมาก ผมอาศัยอยู่กับเขา
มาเกือบปี เรียกได้ว่ากินนอนด้วยกันเหมือนพี่น้อง

“ฉันเกลียดมัน ฉันอยากตัดมันให้หน้าหงาย เลาะฟันมันออก
ให้หมดปาก แล้วเอามาเรียงเป็นวงกลม! เพราะอะไรรู้ไหม มันจูบ
นาย! มันบังอาจแย่งลิ้นโสโครกเข้าไปในปากนาย Fuck! เออ! ฉัน
เกลียดไอระยำนั่นที่มันทำท่าว่าอยากเอนนาย” เขาระเบิดออกมา
ไม่หยุด

เมื่อจบคำที่เพยหลงโผล่ออกมา ผมก็ได้แต่อึ้ง แล้วก็อึ้ง
ต้นเหตุมันมาจากผมนั่นแหละ ที่เพยหลงพูดมามันเหมือนกับ
ว่า...**หึง**

“ใจเย็น”

ผมปลอบทั้งเขาและตัวเอง คำสารภาพสุดดูเด็ดที่เพยหลง
ร่ายยาวเล่นเอาทั้งเงินทั้งประหม่า ใบหน้าผมเริ่มร้อน หัวใจก็เต้น
ผิดจังหวะ

“ฉันพยายามแล้ว แต่เย็นสุดได้เท่านี้ แม่เอ๊ย! ต้องให้พูด
จริงๆ ใช่มั้ย ต้องชัดเจนไหนวัน! แค่นี้ชัดพอไหม”

ชัดเสียยิ่งกว่า Full HD ชัดเกินไปจนผมเขินตัวบิตแล้วเนี่ย

“นาย...เอ่อ...”

จู่ๆ ผมก็พูดไม่ออก ใบหน้าเคร่งเครียดกับดวงตาแดงก่ำจาก
อารมณ์ที่เขาระเบิดออกมาหยุดความเขินผมไปได้ส่วนหนึ่ง

พูดยังไงดีล่ะ...เพราะเขานิ่ง เก็บอารมณ์ ไม่เคยส่งสัญญาณ

ว่าคิดอะไร ๆ กับผมเลย จนผมตืออกซกหัวเป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่ฝ่ายเดียว บางขณะผมยังคิดอยู่ว่าตัวเองนี้รับบทคนอกหักตั้งแต่ยังไม่เริ่มเลย

“รัน นายทำให้ฉันประสาทแตก รู้ตัวไหม เป็นต้นเหตุของการกระทำเงี้ยทั้งหมดนี้ ฉันหวง! ตอนเห็นนายกับมันนัวเนียกัน แม่โคตรหงุดหงิด ยิ่งนายทำตัวแบบนี้ ฉันยิ่ง...”

จากที่ไยววายจนผมตาเหลือก เขาก็เงิบไปดื้อ ๆ เราหลบตากันอีกครั้ง มันดูประดักประเดิดจนน่าตลก ต่างฝ่ายต่างเขินจนหน้าแดงแปริ๊ด

“ฉันไม่คิดว่าคุณจะรู้สึกอะไรทำนองนั้น จะพูดได้ดี”

ผมยกมือลูบหน้า พูดได้ไม่เต็มเสียง มองเขาสลับกับหลบสายตาทะลุประหม่า นานสองนานที่เพยหลงพบบ้ากับพวกมาลัยรถท่ามกลางเสียงถอนใจหนัก ๆ สลับกันของเราทั้งคู่ ช่างน่าขัน

“จูบในตอนนั้นทำฉันเกือบเป็นบ้า” จู๋ ๆ เขาก็พูดขึ้นมาพร้อมกับเอียงหน้าขึ้นมาส่งสายตาที่ให้อารมณ์เบื่อหน่ายมาที่ผม

“ฉันก็ด้วย ทุกอย่างมันไม่เหมือนเดิม แต่ฉันก็ไม่รู้ว่ายังไงฉันเองก็สับสนพอกันนั่นละ”

แต่ผมไม่เคยนึกเสียใจ...

“เลยหาคนอื่นมากลบรอยฉันงั้นเหรอ” เพยหลงประซด “วิธีของนายแม่โคตร! มันทำให้ฉัน... รู้ไหม ฉันจัดการกับความรู้สึกนั้นไม่ได้ มันแย่มากที่รู้ทุกอย่างเห็นทุกอย่างแต่ฉันก็ได้แค่ดู ต้องห้ามตัวเองไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งไม่ให้เดินเข้าไปบิ๊บกอนาย นายวอนตายมากฉันพูดได้แค่นี้แหละ ความอดทนฉันต่ำมากนะรัน ทนมาได้แค่นี้ก็ดีแล้ว”

“...”

“ถ้าฉันเห็นนายไปจูบคนอื่นอีก สาบานว่าฉันเล่นงานนายแน่
ฉันเอางริงนะวัน” เพยหลงสตาร์ตรถอีกครั้ง

ฟังดูคล้ายคำพูดขู่ฆ่าที่แฝงไปด้วยความโรแมนติคซะ

It's not bad... แล้วดูเหมือนผมจะเปลื่อยืมออกมาโดยไม่
รู้ตัว

สิ่งที่ติดอยู่ในใจเหมือนถูกปลดล็อกทันตา ที่อยู่ในหัวผมตอน
นี้คือความคิดที่ว่าเพยหลงน่าจูบชะมัด!

ปัง!

ตึง!

ทันทีที่ประตูห้องปิด ผมก็เป็นฝ่ายที่อดใจไม่ไหว จูโจมเขาด้วย
ความปรารถนามันล้นปรี่ออกมาจนผมควบคุมไม่ได้

ช่างแม่ง อะไรจะเกิดก็เกิด ผมไม่สนอะไรอีกแล้ว

เพยหลงผงอย่างตกใจเล็กน้อย ริมฝีปากที่เย็นชืดเผยอรับ
ในทันที ก่อนจะตอบกลับด้วยความร้อนแรงไม่แพ้กัน เรียวลั่นเกี่ยว
กระหวัดกันอย่างกระหายนะ หยอกเข้าทักทายกันราวกับชิดเชื่อมานาน
แสนนาน

แบบนี้สิ

ถ้าจูบในครั้งนั้นเป็นแค่จูบแห่งความลับสนและไม่รู้ว่ามันจะ
เป็นไปได้อีกหรือไม่กับคำว่าแอบชอบเพื่อนสนิท จูบนี้ก็คือจูบปิดจ๊อบ

ฝ่ามือหนาจับต้นคอผมไว้แน่นยามละเลียดปากกับเรียวลั่น
อย่างชัดเจน

เขาจูบเก่ง! ผมรู้แค่นั้น

เนิ่นนานที่เราโอบกอดกันดั่งแม่เหล็กต่างขั้ว เสียงจูบดังสลับ
กับเสียงครางในลำคอ มือที่อยู่มิใช่ขูปิดปายทั่วร่าง ผมอยากสัมผัส

เขาให้มากกว่านี้ เมื่อล้วงมือเข้าไปในเสื้อด้านหลัง ลูบแผ่นหลังกว้าง อย่างพึงพอใจ ผมซุกหน้าลงในต้นคอสุดกลืนตัวของเพยหลงเข้าปอด กลืนกายเขาทำให้ผมตื่นเต้น ตื่นตัวจนปวดหนึบไปทั้งหน้าขา

มือของเพยหลงเองก็เริ่มซุกซนอยู่ตรงขอบเอวกางเกงยีนของผมไม่ต่างกัน บริเวณซิปที่ปูดเป่งถูกมือหนาสัมผัสผืนผมครางในคอ อย่างทรมาน แต่เมื่อกระดุมถูกปลดออก แทนที่จะดีขึ้นผมกลับ หายใจไม่ทั่วท้อง ร่างเกร็งค้าง ลมหายใจสะดุดเหมือนปลาสำลัก น้ำ เพยหลงสอดมือผ่านขอบกางเกงที่ตำแหน่งข้างสะโพก ลูบซ้ำๆ ต่อเนื่องแต่ไม่ขยับลวงเกินไปไหนยังทำให้ผมอึดอัด

“รู้ตัวไหมมัน”

“หือ”

“นายปั้นหัวคนเก่งซะมัด” ต่อว่าเสียงแหบพร่า ก่อนขบไล่คอ อย่างมันเขี้ยว ผมแค่เพียงย่นคอแต่ไม่ขัดขึ้น

ใครกันแน่ที่เป็นนักปั้น ที่เพยหลงทำตัวนิ่งเฉยอ่านไม่ออกเดา ไม่ได้มันแหละน่าโมโห

“ฉันเปล่า ฉันจะทำแบบนั้นทำไม...ในเมื่อฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำ แล้วจะได้อะไร เฮ้อ! แค่ไม่คิดว่านายจะแคร่เรื่องที่ฉันจูบกับใคร”

ผมจ้องลึกเข้าไปในดวงตาคู่คมขณะที่ฝ่ามือหนาจับใบหน้าผม ไปด้วยมืออีกข้าง นิ้วโป้งที่มีแหวนเงินวงใหญ่สวมอยู่เกลี้ยผิวเนื้อข้างริมฝีปากของผมเบาๆ ก่อนปลายนิ้วสากจะเลื่อนไปยังข้างแก้ม

“ดีแค่ไหนที่ฉันไม่หักคอใครไปแล้วจริง ๆ เพิ่งรู้ว่าหงวนายขนาดนี้” เสียงพึมพำแผ่ด้วยแรงอารมณ์คุกรุ่น กระนั้นสายตากับท่าทีของเขาก็ทำผมใจสั่น กับคำพูดธรรมดาๆ ที่ไม่ได้หวานหุอะไร ยังมีผลต่อใจผมขนาดนี้

จริงอยู่ที่เพยหลงเสน่ห์แรงแบบไม่ต้องพยายาม ผมรู้เช่นนั้น

ดี ผู้หญิงคนไหนๆ ก็ตกบ่วงเสน่ห์เขาได้เพียงแค่อย้ายและคำพูด
สุภาพเป็นผู้รักมากดีของเขา เมื่อก่อนผมไม่เคยเข้าใจเลยว่าอาการ
หงุดหงิดกระวนกระวายเวลาเห็นเขาย้ายให้คนอื่นมันเป็นเพราะอะไร
ตอนนี้ทุกอย่างถูกเฉลยแล้ว...

ผมหวังเขา อยากเอาเขามาเป็นของผม

“ไม่ใช่แค่นาย ฉันก็ด้วย” ผมยอมรับ

เขาดึงผมเข้ามาจูบ ครั่งน้ำมันร้อนแรงจนไฟแทบลุก

มือหนาดันผมลงบนเตียงก่อนจะตามลงมาคร่อมทับ ในระยะ
ห่างแค่คืบผมได้เห็นแวตาสีอำพันเต็มเปี่ยมไปด้วยอารมณ์คุกรุ่น
และความใคร่...มันลุกโชนเหมือนเปลวไฟอันร้อนแรงที่ถูกเติมด้วย
น้ำมัน ผมลอบกลืนน้ำลายเหนียวหนืดลงคอตอนที่เพยหลงถอดเสื้อ
ยัดแล้วโยนทิ้งชนิดไม่แยแส อวดท่อนบนเปลือยกับกล้ามเนื้อแน่นๆ
ให้ผมได้เห็นในระยะที่แค่เอื้อมมือไปก็สัมผัสได้

ร่างสูงหยัดตัวขึ้น ใช้มือข้างหนึ่งปลดกระดุมกางเกงยีนของ
ตัวเองออกรวกกับกระซก มืออีกข้างของเขาก็กำกับกางเกงของผม
ในแบบเดียวกัน ผมขยับตัวอำนวยความสะดวกอย่างยินยอม
พร้อมใจ เมื่อต่างฝ่ายต่างลอบกราบสำเร็จมือหนาก็กอบกุ่มสะโพก
ผมไว้นั่น

สายตาผสานกันอย่างหยั่งเชิง ไม่มีใครเอ่ยคำพูดแม้แต่คำ
เดียว

เรารู้ว่ามันต้องเกิดขึ้น เส้นบางๆ ที่ขวางทางอยู่ใกล้ถูกข้าม
ไป ไม่มีการเล่นเกมหรือคอยดูเชิงกันไปมาอีกแล้ว

ผมสงสัยมาตลอดว่า เซ็กซ์ของเพยหลงจะทำให้ผมรู้สึกเหมือน
ขึ้นสวรรค์หรือตกนรกหมกไหม้ ได้เวลากระโจนเข้าหาไฟราคะและ
ความกระหายชนิดหน้ามืดตามัวนี้แล้วทำทุกอย่างตามใจ

ส่วนอนาคตจะเป็นยังไงก็ช่างมันเถอะ...

ช่างมัน!

คิดแล้วก็เอื้อมมือไปกระซอกคอเขาลงมาจับอย่างไม่สนใจความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอะไรทั้งนั้น

ความเปลือยเปล่าทำให้เราทั้งคู่แนบชิด ผิวเนื้อเสียดสีจนร้อนระอุ มือซุกขนของผมและเขาสำรวจเรือนร่างกันและกันแทบไม่เหลือพื้นที่ให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดสงสัย ทั้งกระตุ้นและปลุกปั่นความใคร่จนเราเตลิด

ตอนที่ปลายลิ้นสากขึ้นปาดไล่แฉ่งซีพจร ผมก็สะดุ้ง ขนอ่อนตามร่างกายลุกเกรียว ฟันคมครูดจากลำคอมาที่หน้าอก ตุ่มไตกลางอกสองข้างถูกดูดกลืนอย่างเท่าเทียม ลิ้นสากขึ้นครอบครองยอดอกสีอ่อน ดูดจนจนเจ็บแปลบ ผมแอ่นอกรับด้วยความรู้สึกเสียดเสียว มือไม่อยู่นิ่งลูบขมิ้นกันไปทั่ว

“อ้อ...”

เพยหลงฝังใบหน้าลงที่หน้าท้อง เขาสำรวจมันด้วยปลายลิ้นสลับขบเม้มจนผมครางเสียงหลง แต่แล้วก็คว่าอีกครั้งเมื่อปลายนิ้วหนาปิดผ่านแนวสะโพกด้านหลังอย่างตั้งใจ

แค่เพยหลงกดนิ้วเพียงนิดก็เรียกเสียงครางต่ำจากลำคอแห่งผาก สะโพกพลันเกร็งค้างปิดกั้นการรุกรานในทันที แต่คนที่ดูจะช้าของอย่างเขาก็หลอกล่อผมให้เคลิ้มฝันซ่านสยิว ทุกการแตะต้องเหมือนกับเติมเต็มความวูบไหวในความปรารถนาที่ซ่อนเร้นไว้ เพยหลงหลอกล่อผมให้เบนความสนใจไปยังปลายลิ้นที่ลากเรื้อยต่ำลงมา และแล้วโลกของผมก็ระเบิดออกเป็นเสียง ๆ

การไล่โลมที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นใส่ใจจนกระทั่งเพยหลงล้วงล้ำเข้ามาในคราแรกนั้นแหละ

“อ้อ...” เขาแทรกตัวตุนเข้ามาอย่างใจเย็น แต่ผมก็ไม่ว้าวร้องออกมาอยู่ดี

“ซู...ฉันจะค่อยเป็นค่อยไป” เขาปลอบโยน

“รัน...อ้อ คนดี” เสียงที่พรั่นพลบหอบกระเส้าจนผมชนลูกซู
“รันนี่ของฉัน My Angel of Death”

ผมล่องลอยไปกับคำหวาน ขณะที่ตัวตุนของเฟยหลงเหยียดขยาย ทั้งร้อนและแข็งแกร่ง ถึงสิ่งนั้นจะขยับโยกอย่างเชื่องช้า ทว่ามือใหม่อย่างผมก็แทบปริแตก

“อ้อ...อ่า” ผมครางเมื่อเฟยหลงดัดตั้งลึกเข้ามา

“ฉันฝัน...แบบนี้เป็นพัน ๆ ครั้ง...” เขาอดอดอันเสียงพราว ก่อนจูบผมเพื่อขับเสียงประท้วงเมื่อเขาขยับออกแล้วดันกลับเข้ามาในจังหวะหนัก ๆ ที่ผมทั้งจุกและเสียดเสียว “กอดนายไว้ อยู่ในตัวนาย...ฟังนายคราง”

“อะ...อ้อ” ผมส่งเสียงเมื่อเขาแน่นจังหวะหนัก ๆ “อ่า...”

“ตรงนี้เหอรันนี่...แบบนี้ใช่ไหม” เฟยหลงค้นพบตำแหน่งที่ทำให้ผมสั่นสะท้านแล้ว รวากับแก้ง ตอกย้ำจุดนั้นซ้ำ ๆ

เฟยหลงมีสีหน้าพอใจ ดวงตาของเขาฉ่ำปรือ แต่ให้ความรู้สึกเหมือนพยัคฆ์ร้ายที่กำลังตะปบเหยื่อที่ไร้ทางสู้

เมื่อผมไม่ตอบเขาก็จับผมนอนคว่ำทั้งที่ยังฝังแก่นกายอยู่ในตัวผม ท่าที่มีเฟยหลงอยู่เบื้องหลังทำให้ใจผมเต้นระส่ำ ร่างสูงโถมตัวลงมาประกบทับช่วงล่างที่ผสานกันขยับโยกซ้ำสลับหนักหนักรุนแรง

“แบบนี้...ได้ไหม”

“อ้อ” ผมขานตอบ

“เฟยหลง ฉันจะ...” การครางชื่อของเฟยหลงเป็นเรื่องลามกที่สุดที่ผมเคยจินตนาการไว้ ไม่คิดว่าวันหนึ่งมันจะมีโอกาสเกิดขึ้น

แล้ว และหลังจากนั้นเฟยหลงก็พาเราทั้งคู่ไปสู่ความรู้สึกอันน่าอัศจรรย์ที่ผมไม่เคยได้กล้ากราบมาก่อน

เลือดในกายที่ร้อนระอุถูกเคี้ยวกรำจนระเบิดออกมาเป็นลาวาแห่งราคะ จุดสุดยอดที่ทำให้เอาผมหือ้อตาลาย

“อ้อ แต่นายคือความตายน้อย ๆ ของฉัน”

เฟยหลงพูดเหนือร่างผม การเชื่อมต่อทางร่างกายของเราเป็นไปโดยสมบูรณ์แบบ แวบหนึ่งผมเห็นถึงความพอใจและท่าทางความเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ

เช็ทซ์ที่เพิ่งจบลงให้ความรู้สึกเหมือนรถไฟเหาะตีลังกา มีทั้งความตื่นเต้นหวาดเสียว แต่ก็สุดทระหุระยามที่อะดรีนาลินหลังจนเต็มกราฟ

ผมนอนฟังเสียงลมหายใจของคนที่ซบหน้าอยู่ที่ต้นคอ จุดสุดยอดของผมรุนแรงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา มันน่าทึ่งที่เราถูกเหวี่ยงไปสู่ขอบได้ขนาดนี้

ที่เราทำมันไม่ใช่แค่เช็ทซ์

“หนักหรือเปล่า” เฟยหลงถามขณะเกร็งตัวขึ้นไม่ปล่อยกายทับผมเต็มตัว

ใบหน้าเขาในมุมนี้อือเป็นมุมโปรดของผมเลย แต่ไม่เคยใกล้ขนาดนี้มาก่อน เส้นผมสีดำที่ถูกเสยไปด้านหลังแม้จะขึ้นเหวือแต่ก็ดูหล่อกระซากใจ โหนกแก้มสูงกับกรามที่มีไรหนวดอ่อน ๆ ทำให้เขาหล่อบรรลัย

เฟยหลงตอนออฟเตอร์เช็ทซ์ *‘He is fucking hot!’*

“ไม่หนัก ฉันแค่กำลังรับมือกับความรู้สึกหลังเสร็จจู่”

ผมพูดอย่างที่เราคิด ก่อนพรุลงมหายใจออกมาจากปอดเหวือใหญ่

“ทำไมล่ะ มันไม่ดีเหรอ” เขาถามแล้วเอียงคอมองผมอย่างจริงจัง สายตาเขาดูคาดหวังและรอคอยคำตอบ “นายไม่ชอบ? นายบอกฉันได้นะว่าชอบแบบไหนหรือไม่ชอบอะไร” ใบหน้านั้นใกล้เคียงเข้ามา ก่อนที่จมูกโด่งจะฝังลงที่ข้างแก้มแล้วกระซิบด้วยโทนเสียงกระเส่า ทำผมหัวน้ไหลอีกครั้ง

“ก็แบบนี้แหละ มันดีนะ ดีมาก”

“ชอบใช้ไหม” มือหนาลูบคางผมไปมา

“อ้อ ชอบ” ผมไม่เล่นตัว ชอบก็คือชอบ

เช็ทซ์เมื่อกี้มันโคตรวิเศษ อันที่จริงผมไม่เคยมีความสัมพันธ์จริงจังสักครั้งกับผู้ชายมาก่อน แต่ก็เชื่อว่าอะไร่ประสบการณ์ซะทีเดียว การได้ทำเรื่องอย่างว่ากับเพยหลงมันช่าง...

ใช้คำว่าอะไรดีนะ

‘Awesome’

เขาทั้งโล่ใจ เข้าใจ และเอาใจ ผมเอ็นจอยกับสารพัดวิธีการของเขา ถ้าต้องให้คะแนน เต็มสิบผมให้สองร้อย อันนี้ไม่เกินไปเทคนิคเขามั่นแพรวพราวจนผมคาดไม่ถึง!

“ฉันเคยฝันว่าเสร็จในตัวนายหลายต่อหลายครั้ง แต่การได้เสร็จในตัวนายจริงๆ มันทำให้ฉันพูดไม่ออก” เขาบอกใกล้ๆ กกหนู ก่อนเลื่อนหน้าขึ้นมาจูบผมเบาๆ ที่เปลือกตา “นายโคตรวิเศษ”

‘เขาก็คือโคตรวิเศษ’

ให้ตายสิวะ แพ้ความอ่อนโยนที่เขาตั้งใจหวานใส่แบบไม่ยั้ง ผมตั้งตัวไม่ติด คนที่ดูเฉยๆ พอบทจะหวานก็ดูเพอร์ตจนน่ากลัว

“ฉันทำนายเจ็บหรือเปล่า ขอโทษด้วยที่ฉันใจร้อน”

“ไม่ นายใจร้อนไม่ได้ครั้งหนึ่งของฉันหรอก” ผมส่ายหน้า ถึงบางจิงหวะจะหนักหน่วงไปบ้างจากอารมณ์ดิบๆ ของเรา แต่โดย

รวมแล้วมันเพอร์เฟกต์

“ดีแล้ว” เขาใช้นิ้วเกลียดันคอผม ให้สัมผัสจึกจี้แต่ก็ไม่ได้ยื่นคอหนี “หมวดฉันทำนายแดงไปทั้งตัวเลย โหะหิ”

“ช่างเหอะ ฉันไม่ใช่สาวน้อยอายุสิบสาม” ผมมองตามสายตาเขา ก่อนตีบ่าเขาทีหนึ่งแล้วพูดอย่างไม่ถือสา “อย่ามาทำเหมือนฉันเป็นพวกเปราะบางหน่อยเลย”

ผมผลักเขาออกแล้วขยับตัวลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง ส่วนเพยหลงก็นอนแผ่บนมือตัวเอง เขาดูผ่อนคลายกว่าช่วงเวลาที่แล้ววราบกับเป็นคนละคน สายตาที่มองผมก็หวานเชื่อมชวนใจจะละลาย

“เพยหลง ฉันอยากถาม”

“หือ ว่า?”

“เรื่องวันนี้ละ”

ผมทั้งช่วง ไม่แน่ใจว่าพูดไปจะดีไหม กลัวว่าจะไปกวนน้ำใสให้ขุ่น แต่เพยหลงก็เหมือนจะอ่านความคิดผมได้ เขาขยับตัวนอนในท่าสบายๆ ดวงตาวาววับนิ่งขึ้นเหมือนเตรียมพร้อม

“พูดมาสิ เรื่องที่นายอยากพูด หรือคำถามที่อยากรู้...อะไรก็แล้วแต่”

เราจ้องตากันอย่างสื่อความหมายลึกซึ้ง รู้แน่แก่ว่ามันคือสิ่งที่เราทั้งคู่โหยหามาตลอด จะด้วยตัณหา ความกระหายใคร่รู้ หรืออะไรก็ตาม แต่เราทั้งคู่ปรารถนามัน แต่ถ้าปล่อยเบลอไม่เคลียร์ให้ชัด มันจะคลุมเครือไปอีกนานแสนนาน ถึงตอนนั้นเราทั้งคู่จะต้องเสียใจเมื่อย้อนมาคิดว่าทำไมตอนมีโอกาสรู้ถึงไม่เคลียร์ให้ชัด

“ที่เราทำเนี่ย มัน...” ผมหยุดพูดพร้อมมกลอกตา

“ที่เราอื้อบกัันมันหยดจนหมดแรงนะเธอ” น้ำเสียงเพยหลงตอนพูดฟังแล้วอ่อนโยน แต่ดวงตาวาววับดูหื่นชะมัด

“เออ! อับกัน ฟัดกัน กินดับกัน แล้วแต่จะเรียก” ผมกระแทกเสียง ก่อนจะยิ้มกว้าง เสียงหัวเราะของอีกฝ่ายทำเอาผมเขินขึ้นมาดื้อ ๆ

“โอเค เรียกมันว่านิวกันยับนะ...โอเค ไม่แก้งละ แล้ว?”
มูมปากยกขึ้นอย่างอารมณ์ดี

“มันจะเปลี่ยนเรื่องระหว่างเราไหม” พอถามจบ เพยหลังก็หลับตานิ่งเหมือนกำลังใช้ความคิดและทบทวน ความรู้สึกประหม่าก็เข้าสิงผม!

What the fuc-...เจียบได้จังหวะนรกมาก

ไม่นานต่อมาดวงตาวาววับก็ลืมขึ้น ก่อนเอื้อมมือมาแตะแผ่นหลังของผม

“เปลี่ยนสิ ต้องเปลี่ยนอยู่แล้ว ฉันก็คงจะหวังน้อยกว่าเดิม ตัวติดนายมากกว่าเดิม” เขาตอบเสียงนุ่ม

ใจชื้นขึ้นมานิดแล้วก็ถามต่อ ไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเอง

“ฐานะเพื่อน?”

“ก็ใช่ ในฐานะเพื่อน แล้วก็...” เขาเอ่ยซ้ำ ๆ แต่ทำผมใจเต้นเร็ว

เขายกต้นแขนผมขึ้นมา ก่อนบรรจงเขียนตัวอักษรซ้ำ ๆ ด้วยปลายนิ้ว ผมใช้สมาธิอย่างหนักเพื่อผสมคำพวกนั้นในหัว

My Friend & My Love

เพื่อน & ที่รัก

หัวใจของผมเต้นตึกตักอย่างลึกลด มันเอบอบไปด้วยความอิมเอมและพึงพอใจ

และนั่นคือจุดเริ่มต้นความรักของเรา

หลังจากที่มีปัญหาใหญ่กับแพททริกครั้งนั้น ความวุ่นวายก็เกิดขึ้นในช่วงสั้น ๆ

พ่อของแพททริกไม่พอใจที่เฟยหลงทำร้ายลูกชายหัวแก้วหัวแหวนจนคิ้วแตกตาเขียว ถึงขั้นประกาศว่าจะเอาเรื่องเพื่อเอาคืนแทนลูกชาย แต่ผ่านไปไม่กี่วันความตั้งใจก็ต้องพับเก็บไปก่อน เหตุเพราะลูกชายตัวดีดันมีข่าวพัวพันกับปาร์ตีฟิสตาร ซึ่งมีทั้งการล่อลวงละเมิดผู้เยาว์และการเสพยาที่มีโทษรุนแรง นักข่าวท้องถิ่นเล่นข่าวกันจนต้องกุมขมับ การจะมาเอาเรื่องเอาราวกับเฟยหลงจึงเปลี่ยนเป็นตามล้างตามเช็ดวีรกรรมของลูกชายแทน

ชีวิตเรดำเนินไปเกือบเป็นปกติ แต่ในความปกติมันมีความพิเศษที่นับว่าผมมีความสุขที่สุดในชีวิต

ทุกช่วงเวลาเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ ความสุขที่ผมแทบลืกลืมอยู่จริงและจับต้องได้ เฟยหลงจัดอยู่ในประเภทคนรักนักสปอยล์แค่เอ่ยปาก เขาก็ทำทุกอย่างตามที่ผมต้องการ เป็นอีกหนึ่งในช่วงเวลาที่ผมรักและอยากให้มันเป็นแบบนี้ไปอีกนานแสนนาน

ตอนเข้ามักเป็นเขาที่ตื่นก่อน ที่ผมเห็นเป็นครั้งแรกคือรอยยิ้มอ่อนโยน สายตาที่มองผมด้วยความปรารถนา นั่นคือสิ่งที่เหนียวรั้งผมให้อยู่ในวังวนของคนคลั่งรัก เราทั้งคู่เสพติดกันและกัน

เป็นอีกเช้าที่เราตื่นขึ้นมาและใช้เวลาไปกับการสำรวจทุกอณูเนื้อของอีกฝ่าย นับครั้งไม่ถ้วนที่เฟยหลงทำให้ผมกริ๊ดร้องจนเสียงแห้ง เขาแกล้งให้ผมเกิดความต้องการจนตะขอบความอดทน แต่แล้วก็ตั้งใจอ่อยอึงเชื่องช้าให้ผมทรมาน ลิ้นและปากเขาร้ายกาจจนผมทั้งรักทั้งเกลียด

เขี้ยวและฟันที่ขบกัดบั่นท่ายปลุกเร้าให้ผมเตลิดจนยากจะกลับ การกระทำแบบนั้นไม่ได้ทำให้ผมเจ็บ แต่ทำให้ผมทรมานทรมาย

จากความพึงพอใจสุดวาบหวาม ความนึกคิดชาวโพลนล่องลอยไปไกล รับรู้ได้เพียงเรื่องต้นหากับราคะ

ยามที่แผ่นหลังเปลือยเปล่าของผมสัมผัสได้ถึงแผ่นอกและมัดกล้ามเนื้อถึงไรขนอ่อนที่หน้าขา หลังจากที่บ้านทำยถูกตระเตรียมด้วยปลายนิ้วอย่างเจเนจัด ผมก็พร้อมเสียยิ่งกว่าพร้อม เพยหลงขยับปลายยอดมาใกล้จุดอ่อนไหว บรรจงหยอกเอนอย่างรู้จังหวะและตำแหน่ง พอตกทหายจนพอใจจึงกดซ้ำแรกเข้ามา

ผมผวาเหือก ร่างกายส่วนล่างเกร็งรับความร้อนผ่าวที่ค่อย ๆ กล้ำกรายเข้ามา

“อีก!” ผมสะดุ้งและเผลอร้อง ไม่ว่าจะกี่ครั้งต่อกี่ครั้งแก่ร่างกายก็ยังเกินรับในจังหวะแรกเสมอ

ช่องท้องหดเกร็งรับสัมผัสแปลกปลอมที่ทั้งร้อนและแข็ง จังหวะนี้ผมได้แต่เหวี่ยงหน้าส่งเสียงแหบโหย อ้าปากกับอากาศอย่างคนสอปลกมหายใจ เสียงครางประทุ้งปนคาตหวังให้ความกระหายที่เบื่องลิกถูกเติมเต็มจากการจิ้นจ้วงของเขา สิ่งนั้นเริ่มเหยียดขยาย ผมจนแทบขาดฝั่ง ไม่ใช่ความเจ็บปวดยามถูกทำร้าย แต่เป็นความเจ็บปวดอันแสนหวานและเหมาะเจาะจากความช่านสุขปนทรมาน

“อ่า...อือ”

ผมร้องครางอย่างต่อเนื่อง

จังหวะการเคลื่อนไหวของเขาสั่นกระชั้นแต่หนักแน่นจนทำผมแทบเป็นบ้า มีอคู่นั้นรั้งสะโพกผมขึ้นสูงเพื่อรับการตอกตริง ขาสั้น สองเข่าแทบหมดแรงทรงตัว ด้วยความอยากรู้จึงเหลียวหลังไปดูและเห็นว่าสิ่งนั้นเพ่งเข้ามาในร่างผมได้แค่หนึ่งในสี่...

พระเจ้า ผมดั้นรนและบิดเอน แต่ก็ทำได้เพียงเล็กน้อยเมื่อมือเขาคุมจังหวะการเคลื่อนไหวของผมไปหมดแล้ว เขาก็แนบกับ

เดียวยับไปมา ไม่ใช่เพื่อหนี แต่เป็นการหาองศาที่ตัวเองพอใจ ทุกครั้งที่สะโพกขยับไปตามจังหวะที่เพยหลงคุมเกมความเสียดแน่นก็เพิ่มขึ้นจนสะท้าน

ความคับแน่นทั่วช่องทางเพิ่มขึ้นในทุก ๆ การโยกขยับ สิ่งนั้นทะยานลึกเข้ามาทุกที ๆ

“Shit!”

ผมสบถในลำคออย่างหยาบคาย กัดฟันกับความกำซาบที่เถาโถม จังหวะนั้นเพยหลงโน้มตัวมาหาแล้วถามอย่างหยาบโชน

“ชอบ...หรือไม่ชอบ” เสียงเขาเหมือนกำลังกัดฟันอยู่

มือที่จับสะโพกของผมเกร็งแน่น เดาได้ว่าผ่านบทรักนี้ไปแล้ว มันจะต้องเกิดรอยแดงเป็นจ้ำแน่นอน หลายสัปดาห์มานี้ผิวหนังแถวนั้นไม่ทันหายดีก็มีรอยซ้ำใหม่มากลบลรอยเดิมเสมอ

“Fuck” ผมพ่นคำหยาบตอนที่เขาถอนตัวไปเกือบสุดแล้วดันเข้ามาสุดความยาว น้ำหนักที่กระแทกเข้ามารุนแรงกว่าทุกครั้งจนหัวสั่นหัวคลอน

“แบบนี้ใช่ไหม”

“อีก...”

“ชอบ...” เขากดลึงค์เข้ามา “ใช่ไหม”

มือคู่นั้นบังคับสะโพกผมให้เป็นไปตามที่เขาต้องการ เขาก็แค่เกร็งรับนิ่ง ๆ แต่บั้นท้ายของผมกลับหมุนเป็นวง

“พระเจ้า อีก...” ผมร้อง

เอวขยับรับการโชนจ้วงแบบลึ้มอวย เสียงผิวเนื้อกระทบกันเป็นจังหวะคลอเคล้าด้วยเสียงกระเส้าของผมเอง

เนิ่นนานที่ผมโยกไหวไปตามสัจจะตามถนัดบ เพยหลงใช้เวลากับร่างกายผมเหมือนคนหิวกระหาย เขาตักตวงจากผมไปไม่น้อย

ในทางกลับกันเขาก็ปรนเปรอจนผมสลักร้อยอย่างไม่น้อยหน้า จวบกระทั่งจุดสุดยอดอันพร่างพรายสาดซัดไปทั่วร่าง ผมพบบวกกับเตียงไม่สนว่าจะอยู่ในสภาพไหน ได้แต่หายใจหอบราวกับเพิ่งว่ายน้ำในสระไปกลับสักสิบรอบ

“ฉันนึกว่าตัวเองจะไม่รอดซะแล้ว” ผมหายใจแรง ขยับตัวช้า ๆ อย่างอ่อนแรง

“ไม่ขนาดนั้นหรอก” เขาหัวเราะ ก่อนจูบหลังคอผมเบา ๆ มือหนาที่ลูบแผ่นหลังอ่อนโยนราวกับปลอบใจ

“ขนาดนั้นสิ มีเช็ทตอนเช้าสูบล้างงานฉันเยอะเป็นบ้า” ผมบ่นอุบ ขยับตัวหามุมเหมาะ ๆ เพื่อนอนให้สบาย

“สูบล้างงานที่ไหน นายแทบไม่ได้ทำอะไรเลย ฉันต่างหากที่สมควรพูดคำนั้น”

เพยหลงพูดกลั้วหัวเราะ บรรจงลูบผมยุ่งเหยิงของผมให้เข้าที่ สายตาที่มองมาให้ความรู้สึกอบอุ่น ร่างสูงขยับมานอนข้าง ๆ ใช้มืออีกข้างบีบจมูกของผม จากนั้นก็ไถนิ้วโป้งที่ปากบวมแจ๋อ โนมหน้า แล้วจูบลงมาเบา ๆ

“อ้อ...พ่อคนเก่ง”

เมื่อบทรักกับอรุณจบลง ตอนนี้ก็เกือบ ๆ แด่โม่งเช้า เราใช้เวลาหลังจากนั้นไปกับการนอนกลิ้งเกลือกบนเตียง เพยหลงอ่านหนังสือประเภทเทคโนโลยีและนวัตกรรมแบบคนฉลาดใฝ่รู้ ส่วนผมก็นอนดูไฮไลต์ฟุตบอลทีมโปรดตามประสาพวกสุขนิยม ที่ใช้เวลาว่างหมดไปกับการหาความบันเทิงใส่ตัว

ขอบคุณเช้าวันเสาร์ที่ทำให้ความเรียบง่ายกลายเป็นเรื่องสุดพิเศษ

“ฉันเจอพี่ชายนายเมื่อวันก่อน” เพยหลงเอ่ยขึ้นพร้อมกับลูบศีรษะผมไปมา

“ที่ไหน” ผมถามกลับ

“ไม่ได้เจอริฟพี่ชายฝาแฝดของตัวเองเลย อย่างต่ำก็น่าจะเกือบครึ่งปี มิอิโระ. คุณกันบ้าง แต่ก็น่าจะสองสามเดือนก่อน

“แถวโซโห เขาทำงานอยู่ร้านอาหารแถวนั้น”

ครอบครัวของเพยหลงมีธุรกิจที่นั่นหลายอย่าง หลัก ๆ คือทรัพย์สินประเภทปล่อยเช่าย่านไชน่าทาวน์และอีกหลายที่ในย่านเศรษฐกิจกลางลอนดอน มากไปกว่านั้นตระกูลทางฝั่งแม่ของเพยหลงก็นับได้ว่าเก่าแก่และมีหน้ามีตาในแวดวงสังคมชั้นสูง ต้นตระกูลตั้งแต่ตาดวดเป็นลูกชายของดยุค ถึงเขาจะห่างเหินกับญาติฝั่งแม่ไปบ้างหลังจากที่แม่เขาตายไป แต่ก็ไม่ได้ตัดขาดกันแบบไม่ติดต่อ

“เขาดูเป็นไง”

“ก็ดูสบายดี ถามถึงนายด้วย ฉันบอกไปว่านายสบายดี”

ผมยิ้มเมื่อเห็นสายตาเจ้าเล่ห์ของเพยหลง ดวงตาของหมาป่าที่นาน ๆ ครั้งจะได้เห็น

อันที่จริงเราสองคนไม่ได้บอกใครว่าคบหากัน เรามีความสุขในแบบที่เป็น คนอื่นคือคนอื่น พวกนั้นไม่มีวันเข้าใจเราอย่างลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นผมจะไม่ให้ใครคนไหนมาคอยจับตาดูความสัมพันธ์ของเราว่าจะดิ่งลงเหวเมื่อไร เราอยากให้ทุกอย่างเป็นเรื่องที่เราทั้งคู่พอใจ

แค่เรา...

“เขาบอกว่าเปลี่ยนเบอร์แล้ว นี่ไง ให้เบอร์ฉันมาด้วย” เขาส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ ลายมือหวัด ๆ ของพี่ชายที่ผมเองก็จำได้

“ขอบใจ”

“วันนี้ฉันอยากไปขับรถเล่น ว่าจะพานายไปดูวิวสวยๆ สักหน่อย”

ผมหันไปมองหน้าเขาก่อนส่งยิ้มให้ นับวันเผยหลังก็ยังทำตัวน่ารักและช่างเอาใจมากขึ้นทุกทีๆ จนผมกลัวว่าอาการคลั่งรักที่ผมกำลังเจอจะหนักขึ้นจนรักษาไม่หาย

“นี่นายทำโรแมนติก? ขนลุกแล้วนะ” ความโรแมนติกไม่เข้ากับผู้ชายหุ่นหมีเท่าไร

แต่เขาทำแล้วน่ารักมาก

“ทำไมล่ะ ฉันโรแมนติกนะ...ก็อยากเอาใจนายไง” เขาอธิบายแล้วยิ้มกริ่ม

“เอาแต่พอดีเถอะนะ ขอร้อง” ผมเงิน “ชินสปอยล์มากจนฉันเคยตัว ทีหลังจะมาบอกว่าฉันนี้เงาเอาแต่ใจไม่ได้ล่ะ”

“ฉันคิดไว้แล้วว่าสปอยล์นายเยอะๆ เอาให้นายเคยตัวจนไปไหนไม่ได้ นายจะได้ติดฉันไง”

แค่นี้ผมก็หงุดหงิดแล้ว

“แผนการเยอะเนอะ”

“ฉันแค่ไม่ทำอะไรแบบไม่ไตร่ตรองต่างหาก เดี่ยวจะพาไปกินของอร่อยๆ นายบอกเองนี่ว่าเปื่อยกินข้าวที่บ้าน ร้านที่จะพาไปนายต้องชอบแน่ เพราะมันเป็นอาหารไทย บ่นว่าอยากกินไม่ใช่หรอ ดูนี่นะ...ทำการบ้านมาแล้ว เขาบอกว่าร้านนี้รสชาติไทยแท้” เขาส่งโทรศัพท์ให้ดูวิวร้านอาหาร

“นายนี่นะ...”

ผมติดบ่วงของเขาจนดินไม่หลุดแล้ว

อาหารเที่ยงวันนี้อร่อยมาก เราขับรถไปถึงร้านที่เพยหลง
บอกแล้วจัดการกันจนเต็มคราบ ก่อนที่เขาจะขับรถพาผมไปดูวิว
ริมแม่น้ำ สารภาพเลยว่าผมไม่เคยมองว่ามันสวยหรือสะอาดตา
มาก่อน จนกระทั่งเพยหลงเป็นคนพามา

เราดื่มเบียร์คนละกระป๋อง นั่งมองวิวและนักท่องเที่ยวที่เดิน
ผ่านไปผ่านมามาอย่างไม่เบื่อ คุยกันด้วยหัวข้อไร้สาระแต่กลับหัวเราะ
เหมือนคนบ้า ยิ้มจนแก้มแทบแตก ช่วงเวลานั้นคือสิ่งที่ดีที่สุด เป็น
เดดทีไคตรประทับใจ

ตกเย็นเพยหลงก็มาส่งที่อะพาร์ตเมนต์ของเขา ส่วนตัวเอง
ต้องไปทำงานที่เป็นหนึ่งในธุรกิจครอบครัว ดึก ๆ ถึงจะกลับ

ผมมองแผ่นกระดาษยับย่นที่ถูกฉีกออกมาจากกระเป๋า

“ฉันเอง นายเป็นไงบ้าง” ผมโทร. หาริว

[ก็เรื่อย ๆ ไม่ดี ไม่แย่ นายล่ะ]

“ดี ฉันสบายดี”

[ดีใจที่ได้ยินแบบนี้ นายยังพักอยู่กับเพยหลงใช่ไหม]

“ใช่”

[กลับบ้านบ้างหรือเปล่า]

“ไม่ ไม่ได้กลับ” บุห์หรือจุดจุดขณะการสนทนาระหว่างตัวเอง
กับพี่ชายฝาแฝดดำเนินต่อ

[เฮนรีมาหาฉันสองสามวันก่อน ฉันคิดว่าเดี๋ยวเขาก็ไปหา
นาย]

ชื่อนั้นทำให้ผมชะงักค้าง การปรากฏตัวของเฮนรีเหมือนกับ
ฝันร้ายในวันคริสต์มาสต้องคำสาป เมื่อตื่นขึ้นความสยองยังคงตาม
หลอนเราไปอีกนานแสนนาน

“เขาไปหานายทำไม”

[ไม่รู้สิ ในหัวของผู้ชายคนนั้นคิดอะไรใครจะสน] พี่ชายฝาแฝด พุดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยันปนดูดน [คนประเภทนั้นก็เลือกพูดแต่สิ่งที่ทำให้ตัวเองดูดี ทั้งที่ลึก ๆ แล้วเขามันก็แค่อัคนเฝ้าเพะ ไล่ปีศาจในคราบน้ำกัญญ]

เจตนาของเฮนรีไม่ใช่เรื่องดีผมกลัวยืนยันในเรื่อนั้น ทุกอย่างล้วนมีผลประโยชน์และเล่ห์เหลี่ยม

ผมยกมือขึ้นกั้ดเล็บ ความประหม่ากำลังเล่นงานผม “ฉันไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับคนแบบนั้น”

[นึกว่าฉันอยากเธอ!] วิวตะคอกกลับมาอย่างโมโห [เขาบอกอยากมาดูลว่าฉันเป็นยังงั้ ใกล้เคียงแล้วหรือยัง แต่โทษทีคนอย่างฉันมันดวงแข็ง]

วิวออกจากบ้านตั้งแต่สิบห้า ส่วนผมก็ตอนสิบหก แต่ผมยังติดต่อกับแม่ตลอด ผิดกับวิวที่ไปแล้วไปลับ ครอบครัวเราไม่ได้เพอร์เฟกต์อย่างที่ใคร ๆ คิดกัน หลังจากแม่ป่วยหนัก เราก็เหมือนกับตกอยู่ในขุมนรก บ้านไม่ใช่เซฟโซน ครอบครัวก็ไม่ใช่ที่ปลอดภัย พุดให้ถูกมันไม่เคยใช่เลยต่างหาก...สุดท้ายเราทั้งคู่ต่างก็ดิ้นรนหาทางออกจากกรงขัง

“ฉันไปเยี่ยมแม่ที่โรงพยาบาลเมื่ออาทิตย์ก่อน ท่านดีขึ้นมาก นายก็ควรไปเยี่ยมแม่บ้าง” ผมบอกพี่ชาย แต่ก็เดาได้ว่าจะได้คำตอบแบบไหน

[ดีใจที่ได้ยินแบบนั้น ไว้ฉันจะไป]

“โอเค นายไปที่โรงพยาบาลก็ได้” เราทั้งคู่ไม่อยากกลับไปเหยียบบ้านหลังนั้น

[เฮนรีบอกว่าแม่อยากเจอฉัน อยากเจอนาย] วิวพุดในสิ่งที่ผมกลัวมาตลอด [น่าตลกเนอะ ฉันหัวเราะใส่หน้าเขาฟันแทบม่วง มี

แต่พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าฉันทนมองหน้าเขาได้ยังไง]

ผมถอนใจยามพ้นควันออกจากปาก ทุกคำพูดของวิวทำให้
ผมเครียด

[ฉันต้องไปทำงานต่อแล้ว] วิวตัดบท

“ขอบใจนะ” ผมพูดออกมาจากใจ ผมติดค้างเขาหลายอย่าง
ไม่รู้ว่าต้องชดเชยให้พี่ชายยังไงถึงจะพอ

[ปีศาจมันไม่มีทางกลับใจ เรื่องที่ฉันจะบอกนายมีแค่นี้ โชคดี
นะน้องชาย]

สายถูกตัดไปแล้ว แต่ผมเหมือนถูกเตะลงสู่กันเหวที่ลึกเป็น
อนันต์